

1635

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד



129159 / Freidin Levi

כ" תשרי תשמ"ז

כמו במצרים וברומי: לא רק מחכים לגאולה, מתכוננים לקראתה
שיעור בלקוטי שיחות

אם היית מבין כראוי את יוקר המצוות, היית דואג לזולת באופן אחר
התוועדות עם הרבי

האם הרבי יענה על מכתבי ויואיל לקרבני?
מכתב מבואר

03

לומר שחסידות מחנכת רק ל"ליבא בעי", זוהי אמירה מופרכת. אי אפשר להסתפק רק בהארת הלב היהודי של הזולת, צריך לדאוג שיקיים מצוות, ועד שיבוא לקיום המצוות בהידור ולהנהגה חסידית • **התועדות עם הרבי**

04

ארבעה ימים לפני מועד היציאה ממצרים, החלו ההכנות להקרב קורבן הפסח. המשמעות הפנימית של ההכנה הזו, מעניקה לנו תשובה לשאלה: האם אנו יכולים באמת להכין את עצמנו למאורע גדול כל כך כמו הגאולה? • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

מה מגיב הרבי ליהודי שהעלה חשש אם הרבי יואיל לענות למכתבו ולקרב אותו? ומה מציע הרבי – כיצד גם מי שאינו יכול להגיע אל הרבי יכול 'להתראות' עימו? – ה'התקשרות' באמצעות לימוד התורה • **מכתב מבואר**

14

במה צריכה להתמקד עבודת ה' שלנו במהלך החיים? וכיצד התואר "צבאות ה'" מלמד על אופי העבודה ופרטיה? – עבודת "צבאות ה'" להמשיך את השכינה למטה בארץ • **אור וחיות**

16

האם גם יהודי 'מתחיל' שייך ללימוד חסידות וקיום מצוות בהידור? איזה מסר העביר לנו הרבי הריי"צ באמצעות תרגום החסידות לשפות זרות? ואיך גם יהודי 'צנום' יכול 'לעקור הר' • **שולחן שבת חסידי**

עומדים אנו לקראת היום הגדול והקדוש י' שבט - יום ההילולא של הרבי הריי"צ ויום התחלת הנשיאות של הרבי לפני שבעים ושש שנים, שחל בשבוע הקרוב.

חלק ניכר מן הגיליון מוקדש לענייני היום הגדול. במדור 'לוח חב"ד' מופיעים במקומם ההוראות המיוחדות של הרבי עבור יום ההילולא, וכן עבור יום שבת קודש זה, שקודם לו.

במדור 'התועדות עם הרבי' ובמדור 'שולחן שבת חסידי' נתועד עם תכנים משיחותיו של הרבי בעת התועדות י' שבט. גם במדור 'אור וחיות' נלמד מאמר חסידות שמבוסס על תכני מאמר ההילולא, ונאמר על ידי הרבי בקשר עם י' שבט.

במדור 'מכתב מבואר' נפגוש מענות מיוחדות של הרבי ליהודים שהביעו את חפצם לחזק את ההתקשרות. הרבי מבהיר כיצד הלימוד בתורת הרבי פועל את ההתקשרות והחיבור, בעוד שריחוק המקום כלל אינו גורם רלוונטי.

ב'שיעור בלקוטי שיחות' נלמד לעומק את דברי רש"י אודות הקרבת קורבן פסח במצרים, ונעסוק במסר הנחוץ והרלוונטי כל כך עבורנו: כיצד צריכה להיראות ההכנה שלנו לקראת הגאולה השלמה, ש"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", תכף ומיד ממש.



למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

תמונה מספרת - 13 • עת לדעת - 18 • לוח חב"ד - 31
20 • שניים מקרא - 22 • זמנים ושיעורי השבוע - 31



צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1635
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ ז"ע



שיחת י' שבט תשכ"ו
(תורת מנחם כרך מו, עמוד 46)

התוועדות עם הרבי

תדאג גם "לרעך" שיניח שני זוגות תפילין "כמוך"!

'אילו היית מבין את היוקר של התורה והמצוות, היית דואג שגם "אחייך" יזכה בכך, ולא היית מסתפק בכך שרק ידע שהוא יהודי ואחר כך מניחו לנפשו'

בכך שידע שהוא יהודי, ואחר כך מניחו לנפשו - הנה לא זו בלבד שלא קיים בכך מצוות "ואהבת לרעך", אלא שלא התחיל כלל לעסוק במצוות אהבת ישראל! ועוד זאת: כנראה שעדיין לא התחיל להבין ולהשיג את היוקר של תורה ומצוות, כי אילו היה מבין את היוקר שבזה, לא ייתכן שלא היה דואג שגם "אחייך" יזכה בכך!

וכל זה הוא מצד שורת הדין. ועל אחת כמה וכמה מצד תורת החסידות, שעניינה הוא 'לפנים משורת הדין', הרי בוודאי שלא רק יִזְכֶּה את הזולת בתורה ובמצוות, אלא אף ישתדל עימו שיניח שני זוגות תפילין, ועל דרך זה בשאר המצוות - שלא רק יקיים את המצווה עצמה, אלא גם הידור מצווה, ועד למהדרין מן המהדרין, כפי שחפץ בנוגע לעצמו.

וכאשר הוא בעצמו לומד חסידות, צריך להשתדל גם בנוגע לזולת, אף שמדובר במי שאינו רגיל עדיין בענייני יהדות, שילך גם הוא בדרך כזו, ועד שסוף כל סוף יגיע לדרגה שלו. וכיוון ש"בכל אדם מתקנא, חוץ מבנו ותלמידו", לא יביא הדבר לידי קנאה, ואדרבה, הוא יהיה מרוצה מזה.

וההתעסקות בזה צריכה להיות מיד בהתחלת העבודה. כפי שרואים בפועל, שכאשר הגישה מלכתחילה היא באופן שרוצים רק 'להחיות' את הזולת, ויותר מזה לא נוגע לו - הרי סוף כל סוף גם את זה לא עושים!

זוהי אפוא הדרך בעבודת השם שסלל עבורנו נשיאנו, בנוגע להתעסקות עם הזולת וגם בנוגע לעבודה עם עצמו - שמכל אחד דורשים אומנם 'לפי כוחו', כפי מה שאפשרי עבורו בשלב זה. אבל אסור להסתפק רק בצעד הראשון, אלא צריכים להמשיך וללכת בדרך העולה בית א-ל, עד שיגיעו לקיום כל תרי"ג מצוות, עם דקדוקי סופרים ומנהגי ישראל אשר תורה הם.

אלו האומרים שכל עניין החסידות הוא רק בבחינת "רחמנא ליבא בעי", דבריהם משוללים לגמרי, וחס ושלום לומר כן.

הלא אנו מצווים "ואהבת לרעך כמוך". וכשם שבנוגע לעצמו רוצה בהנחת תפילין, שמירת שבת, שמירת כשרות, טהרת המשפחה וכו', מבלי לוותר על שום דבר - הרי אם אכן קיים רגש אמיתי בליבו לעזור לחברו, כיצד יכול להגביל את עצמו לדבר אחד בלבד, רק להזכיר לו שהוא בן אברהם יצחק ויעקב?!

בהנהגה כזו, לא רק שחסר ה"כמוך", אלא זהו הפך לגמרי, מן הקצה אל הקצה: עבור עצמו - רוצה הוא 'בשר ודגים וכל מטעמים'; ואילו עבור הזולת - רוצה הוא לתת רק את המוכרח כדי להותירו בחיים. אשר לשם כך, די גם ב'לחם צר ומים לחץ', ובשהייה בבית האסורים מבלי לראות אור יום... הלא אם היה מדובר בנוגע לעצמו, חלילה וחס, היה 'צועק ככרוכיא' שלא ייתכן מצב כזה!

אם אכן רצונו לעזור לזולת, ואומר שעושה זאת מתוך רגש הלב ("ליבא בעי") - כיצד יכול להעלים ולמנוע ממנו אפילו אחת מתרי"ג המצוות, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר ביותר ממצווה אחת?!

ההתחלה צריכה להיות אומנם מן הלב בלבד. וכומו מי שנמצא במצב של עילפון, שאי אפשר לתת לו לאכול דגים ובשר וכל מטעמים, שהרי הוא שרוי בעילפון, ולכל לראש צריכים לעוררו מעלפון;

אך אימתי יודעים שהפעולה לעוררו מההתעלפות הייתה באופן של "ליבא בעי"? כאשר גם לאחר כן דואג לו שימשיך לחיות, וימשיך לחיות לכל הפחות כמותו...

אך כאשר היחס אל הזולת הוא באופן שמסתפק

למה לקחת?

בפרשתנו אנו עומדים בפני הרגע המכריע, בו השם גואל את עם ישראל ממצרים. לאחר מופע מרהיב של תשע מכות שהממו את העולם כולו והכניעו את האומה המצרית ואת פרעה העומד בראשה, הגיע רגע השבירה הסופית. הנה עומדת לבוא מכת המחץ, מכת בכורות, בעקבותיה יצאו עם ישראל סוף סוף מעבדות לחירות.

כהקדמה לאותם רגעים מכריעים, זוכה עם ישראל, לראשונה בהיסטוריה כעם, לקבל ציווי כללי מאת השם: משה רבינו מצווה את בני ישראל לשחוט כבש ב"ד בניסן לפנות ערב, ולסמן בדמו את פתחי בתיהם - וכך להניצל מהמכה שתבוא על מצרים.

מיד לאחר מכן מקבל עם ישראל ציווי לדורות לזכור את אותו לילה, בכך שמדי שנה יאכלו בו את קורבן הפסח יחד עם מצות, כמו בלילה ההוא של היציאה ממצרים.

אלא שישנם כמה הבדלים משמעותיים בין קורבן הפסח ההלכתי, לבין קורבן הפסח ההיסטורי שהוקרב במצרים. אחד המשמעותיים שבהם הוא הוראה חד פעמית בהכנות לקראת הקרבת הקורבן במצרים, שלא חזרה על עצמה שוב, לא בקורבן פסח וגם לא בשום קורבן אחר. וכך אומרת התורה¹:

דברו אל כל עדת ישראל לאמר: בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שֶׁה לְבִית אִבְתֶּם שֶׁה לְבִית...
וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה, וְשָׁחֲטוּ אוֹתוֹ כָּל קָהָל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרֵבִים.

כלומר, כל בני ישראל צריכים להשיג לעצמם כבשים עבור קורבן הפסח ולהביא אותם אל בתיהם כבר ביום י' ניסן, ארבעה ימים לפני מועד השחיטה וההקרבה. במקורותינו מתואר איך "לקחו להם כל אחד שֶׁה לפסחו וקשר אותו בכרעי מיטתו", מה שעורר תכונה ועניין רב בקרב המצרים, שראו בצאן אליל מקודש ונחרדו לשמוע שבני ישראל עומדים לשחוט ולהקריב את הכבשים².

וכל פרשני התורה, ובראשם רש"י³, מעלים מיד את השאלה המתבקשת:

מִפְּנֵי מָה הַקֳּדִים לְקִיחָתוֹ לְשִׁחְטָתוֹ אַרְבַּעַת יָמִים?

בכל קורבן אחר שמקריבים, כולל קורבן פסח, אין כל צורך לקנות ולהשהות בבית במשך ארבעה ימים את בעל החיים המועלה כקורבן. מה פשר הציווי דווקא כאן בקורבן הפסח

שיעור בבלקוטי שיחור

היכנו לגאולה

ארבעה ימים לפני מועד היציאה ממצרים, החלו ההכנות להקרבת קורבן הפסח. המשמעות הפנימית של ההכנה הזו, מעניקה לנו תשובה לשאלה: האם אנו יכולים באמת להכין את עצמנו למאורע גדול כל כך כמו הגאולה?

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק טז, שיחה שלישית לפרשת בא

1. שמות, יב, ג-ו.
2. טור, אורח חיים, תל.
3. שמות, שם, ו.

במצרים, לעשות פעולה אקטיבית מכוונת של לקיחת השה לפסח ארבעה ימים לפני ההקרבה?

החידוש של רבי מתיא

כדי למצוא את התשובה, רש"י לוקח אותנו למסע אל בית מדרשו של אחד מגדולי התנאים, רבי מתיא בן חרש:

היה רבי מתיא בן חרש אומר:
הרי הוא אומר "אֲעֲבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה עִמָּךְ
עַתָּה דוֹדִים" – הִגִּיעָה שְׁבוּעָה שְׁנִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם
שְׁאֵנָאֵל אֶת בְּנָיו,
וְלֹא הָיוּ בְּיָדָם מִצּוֹת לְהִתְעַסֵּק בָּהֶם כְּדִי שִׁנְאָלוּ,
שְׁנֵאמֹר "וְאֵת עֲרוֹם וְעֶרְיָה",
וְנָתַן לָהֶם שְׁתֵּי מִצּוֹת: דָּם פֶּסַח וְדָם מִלֵּחַ, שְׁמָלוּ
בְּאוֹתוֹ הַלֵּילָה. שְׁנֵאמֹר "מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדָמְךָ" –
בְּשְׁנֵי דָמִים.
וּלְפִי שֶׁהָיוּ שְׂטוּפִין בְּאַלִּילִים, אָמַר לָהֶם "מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ
לָכֶם" – מִשְׁכּוֹ יְדִיכֶם מְאַלִּילִים, וְקָחוּ לָכֶם צֶאֱן שֶׁל
מִצּוֹה.

רבי מתיא מסביר כי קורבן הפסח לא נועד רק לסמן בדמו את המשקופים והמזוזות לקראת ליל מכת בכורות, אלא שהיה לו תפקיד קריטי בתהליך יציאת מצרים.

כאשר הגיעה העת לממש את ההבטחה שהקדוש ברוך הוא נתן לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, לגאול את בניו מעול השעבוד הזר - נוצרה בעיה. מצד אחד, הקדוש ברוך הוא היה מלא אהבה לעם ישראל, והשתוקק לגאול אותם. אבל מצד שני, כשהוא הסתכל עליהם הוא ראה אותם 'ערומים' מבחינה רוחנית, ריקים ממעשים טובים, נטמעים בתרבות המצרית וכמעט מתבוללים בה, עד כדי כך שהם 'שטופים' באלילים כמו המצריים. וכי כך הם יכולים לצאת לגאולה?

כדי שבני ישראל לא יישארו במצב רוחני כזה של 'ערום ועריה', נטולי ייחוד ולא ראויים להיות עם השם שייגאל ביד חזקה ובזרוע נטויה לעיני העולם כולו, הקדוש ברוך הוא נותן להם עוד במצרים שתי מצוות, שקשורות שתיהן בדם: הקרבת קורבן פסח ואכילתו, וברית מילה - שאת שתיהן בני ישראל כולם קיימו בתוך כמה שעות. את הפסח הם שחטו והקריבו לקראת ערב, ובלילה הם באו בברית.

על מצוות הקרבת קורבן הפסח אנחנו קוראים במפורש בפסוקי הפרשה, אבל חז"ל משלימים עבורנו את הסיפור.

המדרש⁴ מספר שמשה רבינו הורה לכל העם לעבור ברית מילה (לאורך הגלות במצרים, רק בני שבט לוי שמרו על המצווה), וזאת כתנאי מחייב לאכילת קורבן הפסח. אלא שבפועל, רק בודדים מלו את עצמם לקראת הקרבת הקורבן. אך בהגיע ליל הסדר, ליל היציאה ממצרים, ריח קורבן הפסח של משה רבינו התפשט באורח פלא לכל בתי ישראל, וכולם הגיעו אל משה לבקש ממנו לאכול חתיכה מבשר הקורבן. אך משה השיב להם: "אם אין אתם נימולים, אין אתם אוכלים", ומיד הלכו כולם ומלו את עצמם.

אגב, אפשר לשים לב לכך שיש קשר מיוחד בין שתי 'מצוות הדם' של פסח וברית מילה. בשני האירועים, אורח הכבוד הוא אליהו הנביא, מלאך הברית היושב על "כיסא של אליהו", וגם זה שבא לבקר בכל בית יהודי בליל הסדר ולכבדו אף מוזגים את "כוסו של אליהו". שתיהן הן גם מצוות העשה היחידות בתורה שהעונש על אי קיומן הוא כרת (חלילה). הנושא נדון בהרחבה בספרי מחשבת ישראל, וכאן הבאנו רק טעימה מהדברים.

בעזרת שתי המצוות הללו, בני ישראל נעשו "יהודים", שונים ומובחנים מכל המצריים שסביבם, והיו מוכנים להיגאל.

כל זה משמש לנו סוג של רקע, כדי להבין למה דווקא בקורבן הפסח שהוקרב במצרים היה צורך ב"ייקחו" - פעולה אקטיבית של לקיחת צאן. לא רק כצעד טכני ומעשי לצורך ההקרבה, אלא כעניין בפני עצמו שיש לבצע כמה ימים לפני ההקרבה.

לאחר שהבנו שקורבן הפסח הוא חלק מתהליך של הכנה לגאולה, אנחנו מבינים שגם אותה 'לקיחה' של הכבשים היא חלק מהעניין. ובלשונו של רבי מתיא בן חרש: "משכו ידיכם מאלילים, וקחו לכם צאן של מצווה". ה"משיכה" היא חלק מתוכנית ההתנתקות מתרבות מצרים האלילית, שנדרשה כדי שבני ישראל יוכלו להיות ראויים לגאולה ממצרים.

זהו הסבר נפלא שנותן לנו זווית הסתכלות ייחודית על סיפור הגאולה וקורבן הפסח. אך

4. שמונת רבה, יט, ה.

מילה, אשר מכנים את בני ישראל כברית עם הקדוש ברוך הוא; ומצווה אחרת הפועלת בהם "סור מרע", הסרת הרע של מצרים - דם פסח.

הרעיון כאן הוא לא סתם "לזכות את ישראל", לתת להם מצוות כלשהן כדי שייזקפו לזכותם מעשים טובים וכך יוכלו לזכות לגאולה. אם זה היה העניין, אולי יכלנו להסתפק במצווה אחת, רק כדי שלא יהיו 'ערומים' לגמרי. לחלופין, אולי היו נבחרות מצוות אחרות בעלות משקל גדול יותר - כמו שבת וציצית.

אז מה כן יש כאן? רבי מתיא בעצם מלמד אותנו מהו התהליך הנכון שיכול להעביר קודם כל אותנו עצמנו, מבחינה פנימית ונפשית, ממצב של גלות לגאולה ולעבודת השם אידיאלית.

שום דבר לא מנע מהקדוש ברוך הוא לגאול את עם ישראל ולהוציא אותם ממצרים 'כפי שהם', גם כשהם "ערומים לגמרי". הוא הבטיח לאברהם אבינו שיגאל אותם, ולהבטחה אלוקית כזו אין תנאים וסייגים.

אלא שהיציאה ממצרים היא לא רק העתקה ממקום למקום, וגם לא שינוי סטטוס מעבדים לבני חורין בלבד. היא בראש ובראשונה שינוי תודעתי ומנטלי עמוק. עד עתה היו בני ישראל אנשים חומריים וגסים, שאין להם כל קשר פנימי ורגשי לקדושה ולרוחניות. ועכשיו הם עומדים להיות עם של כהנים ועובדי השם, אומה נבדלת ומיוחדת שכל אחד מבניה הוא שליחו של השם בעולם ודבק בו בכל מאודו, כאשר האלוקות היא מרכז חייו.

ואם חושבים שוב על המצב הרוחני של בני ישראל באותו זמן, ברור לכל שזהו מעבר חד וקיצוני, שאי אפשר לעשות אותו רק 'מלמעלה'.

נחשוב על הומלס שזכה בלוטו ובין לילה נהיה עשיר מופלג. טכנית, יש לו הכול ביד. הוא יכול לשנות את חייו כעת מן הקצה אל הקצה. אבל אם הוא לא יעבור תהליך פסיכולוגי עם עצמו, הוא יישאר "עני עם כסף". אם הוא לא ילמד להבין מה זה כסף ואיך מתנהגים איתו, אם הוא לא יעבד את זה מבחינה רגשית ונפשית - הוא יאבד את עצמו, וכנראה גם את הכסף.

ובנושא שלנו: הקדוש ברוך הוא יכול היה 'למשוך' אותם באוזניים, לפתוח בפניהם את שערי מצרים, לבקוע להם את הים ולהוליך אותם

עולות כאן כמה תהיות: למה דווקא שתי מצוות יפתרו את בעיית "ערום ועריה"? ומדוע שתי מצוות אלו ולא אחרות? וגם אם הבנו את הרעיון ב"משכו וקחו לכם", עדיין אפשר לתהות: למה דווקא ארבעה ימים לפני ההקרבה ולא פחות?

הרבי מאיר עבורנו את העומק הרעיוני העצום שנמצא בשורש הדברים, ומתוך כך מתיישבות כל התהיות. למעשה, הביאור של הרבי מלמד אותנו לא רק מהי באמת גאולת מצרים, אלא גם מהו תפקידנו בגלות שלנו, טרום עידן הגאולה שלה אננו מייחלים ומצפים.

סור מרע, ועשה טוב

נתחיל בהתחלה, בעיון בשאלה מדוע דווקא שתי המצוות של קורבן פסח וברית מילה הן המצוות שהביאו לגאולה. נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

באותה שעה היה לבני ישראל חסרון כפול^א:

(א) הייתה חסרה להם בבחינת "עשה טוב", קיום מצוות, וממילא לא היה בידם דבר שיוכלו לגשת עימו לקראת "תעבדון את האלוקים על החר הזהב".

(ב) היה להם חסרון בבחינת "סור מרע", כי נדבק בהם מן הרע של מצרים.

וממילא, במצב זה, הרי גם לאחר שיהיו בידם "מצוות להתעסק בהם", אם לא יסלקו מעצמם את הרע של מצרים, אי אפשר "שייגאלו" ממצרים לגמרי - שכן איך אפשר לצאת ממצרים והרע של מצרים עודנו בתוכם?^ב

ולכן ניתנו להם שתי מצוות^ג:

מצווה אחת הפועלת "עשה טוב" - דם

א. וכב' הלשונות - "ערום ועריה". וראה ריטב"א להגש"פ, שמפרש "ערום" - ערומים מן המצוות. "זמחה ערי". . . שלא קיימו מצות מילה".

ב. שמות ג, יב וברש"י.

ג. ע"פ המבואר בפנים יש לבאר זה שהעתיק רש"י (בראיה הב' - מזכירי ט, יא) גם סיום הכתוב ("גם את בדם ברייתך שלחתי אסיריך) מבור אין מים בו" - דלכאורה אין זה מוסיף כלום בהראי' -

כי בתיבות אלו מרמזו רש"י לפירושו בפ' וישב עה"פ (לו, כד) "והבור רק אין בו מים" - "מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו", היינו דכאשר "מים אין בו" באים בו במילא נחשים ועקרבים (ראה לקו"ש חט"ו ע' 324 ואילך); ועד"ו בעניינו, דמכיון ש"לא היו בידם מצות" בדרך ממילא נעשו "שטופים באלילים" (נתדבק בהם הרע של מצרים).

ד. ראה גם גבורות ה' שם (אלא ששם מפרש, דמילה היא הסרת הערלה והפסח הוא עבודתו לו ית'. וראה הערה הבאה).

אל הר סיני - אבל זה לא היה זה. אי אפשר להפוך בצ"ק מ"ערום ועריה", במובן העמוק ביותר של המושג, ל"עם סגולה". זה דורש עבודה והשתנות, זה דורש לעשות מהלך רדיקלי שיבוא מבפנים, מלמטה.

לשם כך, נדרש מכל אחד מבני ישראל לעשות שני צעדים שיחוללו בו את השינוי, שהביטוי שלהם הוא שתי המצוות: ברית מילה, וקורבן פסח.

הצעד הראשון - ברית המילה - הוא חיובי. ברית המילה היא אות וחותמת שמראה על יהודי שהוא מוכן לקשר את עצמו עם השם ולעבוד אותו. זוהי הצהרת נאמנות ונכונות להיות שייך, להיות חלק. כשיהודי נכנס "בבריתו של אברהם אבינו", המשמעות ברורה: הוא מצטרף לשרשרת הדורות, לברית האמונה והנאמנות האינטימית שבין יהודי לקדוש ברוך הוא.

זה טוב מאד, אבל ממש לא מספיק. משום שיהודי יכול להתחיל לעבוד את השם, בו בזמן שהלב שלו עדיין נשאר רחוק. בפרפרזה על אמרה ידועה: הם יכלו לצאת ממצרים, אבל מצרים הייתה נותרת בתוכם.

אפשר לראות את זה בצורה מוחשית, איך יהודים שבהחלט מרגישים חלק מעם ישראל ויש להם מחויבות לתורה ולמצוות, לא רק מבחינה מעשית אלא גם רגשית וחברתית - ובכל זאת, יש לא מעט דברים שמושכים אותם למחוזות רחוקים ואפילו אפלים מבחינה רוחנית.

לכן נדרש מעם ישראל צעד נוסף של שבירת הכבלים, של שחרור פנימי מהתרבות המצרית. וזהו בדיוק תפקידו של קורבן הפסח בתהליך הגאולה. גם זו מצוות עשה, אבל זו פעולה אקטיבית של התנתקות מהרע בעיקר, לא של התחברות לטוב.

איך זה קשור לקורבן הפסח? - מיד נראה.

שטופים באלילים

כיצד קשור דם הפסח ל"סור מרע"?

[כיוון שבני ישראל לא עבדו עבודה זרה פעם אחת בלבד, אלא היו "שטופים באלילים", היה צורך בפעולה שתעקור את היותם "שטופים" בכך.]

הפסח ביטל את היות בני ישראל "שטופים באלילים":

הצאן היה העבודה זרה של מצרים. ונמצא, שעצם המעשה של לקחת שה לצורך "ושחטו אותו", כבר ניתק אותם מעבודה זרה, ויתרה מזו - באופן של "לשוחטו", ההפך הגמור מהמצב של "שטופים באלילים".

נזכור שוב עד כמה הייתה עמוקה הבעיה.

בני ישראל במצרים היו "שטופים באלילים". הם לא רק התנסו, הם אפילו לא נכשלו ונפלו פה ושם בהצצה או בהשתתפות בטקס מצרי פגאני. המצב היה חמור הרבה יותר. תרבות מצרים, כולל הסגידה לעבודה זרה, חדרה לתוך החיים שלהם, זה הפך להיות חלק מהם. עם ישראל התלכלך בעבודה זרה, והתרגל לחיים מנותקים מהקדוש ברוך הוא. כמו המצריים, הוא התחיל להאמין שהמציאות תלויה בכוחות הטבע ובאלילים.

משכך, מובן איזה מהלך רדיקלי הם היו צריכים לעשות כ"סור מרע". כמעט בבת אחת, הם צריכים לעשות מהפך מוחלט של מאה ושמונים מעלות. מכמעט-מצריים עובדי עבודה זרה, ליהודים עובדי השם.

וזה המשמעות החשובה מאד של "משכו וקחו לכם". הרבה לפני ההקרבה עצמה, ההתנתקות וההתנתקות מהעבודה הזרה התחילו באותו רגע שבו הם "משכו" את ידיהם מעבודת האלילים ו"לקחו" את הששה הביתה.

מדוע? מפני שאותו שה היה הייצוג המושלם של אלילי מצרים. כשיהודי לוקח הביתה שה שכולו עבודה זרה, ומכניס אותו הביתה כדי לשחוט אותו ולהקריב אותו להשם - אין הצהרה חזקה יותר מזו. זה לקחת את האליל בעצמו,

ה. ראה עד"ז אלשיך כאן. וראה אוה"ת יתרו (כרך ז' ע' ב'תרצו): פסח הוא מל'. . . ובה מל"ת . . . ו"א שבו מו"ע והיינו ע"י מילה (להעיר דמיון מילה היא (לא רק שלא יהא ערל, כ"א גם) שיהא מהול (ראה צפע"נ לרמב"ם ריש הל' מילה. ובכ"מ. לקו"ש ח"ג ע' 759 ואילך. וראה ע"ד החסידות סהמ"צ להצ"צ מצות מילה. אוה"ת בראשית כרך ד' ס"פ לך). יסוד ז"א (וראה שם ע' ב'תרצו). ובאוה"ת שה"ש ע' (תפז): במצרים בשתי מצות בדם הפסח ובדם המילה . . . דם פסח ה' גבורות שבמלכות ודם מילה ה' חסידים שביסוד. ועפ"ז מתורץ מה שהקדים (רמב"ח ו)רש"י דם פסח לדם מילה - מתאים להסדר (כבקרא) סור מרע (ואח"כ) ועשה טוב (ראה אלשיך שם); וכן ה' גם אצל בני" במצרים (גם לרש"י), שהרי פסח ה' בין הערביים, ומילה - "באותו הלילה".

ו. וגם: מכיון שה' צ"ל תיקון על זה שלא קיימו מצות, ה' צ"ל ע"י מצוה שהיו מחויבים בה מכבר, ולא מצוה שנתחדשה רק עתה.

ז. ראה גם אלשיך ואוה"ח כאן. - ועפ"ז מתורצת שאלת הבאר מים חיים (לאחי המהר"ל) כאן ד"א"כ יהי' להם ג' מצות: (גם פרישת ע"ז) - כי פסח ופרישת ע"ז תוכנם ותועלתם בנוד"ד היינו הך.

אתמול ראית בו את מקור השפע והאושר בחיים שלך - זה לא יכול לעבוד. אי אפשר בהינף אצבע להפוך את מה שעד עכשיו היה נורמלי וטבעי למופך ורחוק. בני ישראל צריכים להתבונן סביבם במציאות החדשה, לפרש מחדש את עצמם ואת חייהם, ולעקור מראשם, מליבם ומחיהם את כל דפוסי החשיבה והאישיות שהם כל כך התרגלו אליהם.

זה לא יכול להיות אקט חד פעמי שנובע מהצפה רגשית רגעית, אלא חייב להיות תהליך שבא מתוך התבוננות פנימית שעוקרת ומדבירה מהשורש את המשמעות שהייתה לעבודה הזרה בחייהם עד כה במצרים.

זו הסיבה לכך שהשם מצווה את בני ישראל לקשור את השה לפסח לרגלי המיטה למשך שלושה ימים, ורק ביום הרביעי לקחת אותו אל השוחט. מפני ששלושה ימים מלאים זהו פרק הזמן שבו אדם יכול לעבד ולעכל אירוע שאמור לזעזע את תפיסת העולם העמוקה שלו.

את העובדה הזאת אנחנו לומדים ממקור מפתיע (כפי שהרבי מלמד בשיחה), שקשור גם הוא להעלאת קורבן: סיפור עקדת יצחק.

אברהם אבינו מקבל מהשם ציווי לשחוט את בנו יחידו יצחק. ציווי כזה, מעבר למשמעות הרגשית הכבדה שלו מעצם היחס בין כל אב לכל בן - היה אמור לערער את כל תפיסת עולמו של אברהם, את כל מה שהוא חשב עד לאותו רגע על תפקידו בעולם, את כל אופי הקשר שלו עם הקדוש ברוך הוא.

באופן פרדוקסלי, אם אברהם אבינו היה קם ושחט את יצחק מיד, אפשר היה להצביע דווקא על חולשה במידת הציות שלו והעמידה בניסיון. כי במקרה כזה אפשר היה לומר שהוא עשה את המעשה לא מתוך שיקול דעת, כי הוא לא לגמרי 'יעיל' והפנים את הציווי, את המשמעות וההשלכות שתהיינה לו.

לכן הקדוש ברוך הוא נתן לאברהם פרק זמן של שלושה ימים, ורק ביום הרביעי הראה לו את הר המוריה וכיוון אותו אל המקום שבו עליו לבצע את העקדה. בעצם, השם נתן לו זמן 'לחשוב על זה', להבין ולהפנים בדיוק מה הוא עומד לעשות, ולבצע את הציווי מתוך הכרה שלמה.

כך גם במצרים. לא די בכך שבני ישראל ישחוט כבש כקורבן. צריך לתת להם פרק זמן משמעותי לעכל את משמעות הצעד שלהם. רק אחרי

'לשחוט' אותו גם במובן הרוחני, ולהשלים את המהפך בכך שמעלים אותו לקדושה כקורבן.

שלושה ימים לעיכול

כעת נוכל להבין מדוע לקחת הקורבן הייתה צריכה להיות כבר ארבעה ימים לפני מועד ההקרבה:

אילו היו לוקחים את השה ושוחטים אותו מיד - פעולה חד פעמית - לא היה בכך די כדי לנתק אותם מהיותם שטופים בעבודה זרה. ודווקא הימצאות השה בידם משך זמן, על מנת לשוחטו^ח, הייתה יכולה לבטל את המצב הקודם של היותם "שטופים באלילים".

ומטעם זה היו מוכרחים להחזיק את השה ארבעה ימים:

כבר פירש רש"י לעיל בפרשת העקדה^ט, שהטעם שהראה הקדוש ברוך הוא לאברהם את מקום העקדה רק "ביום השלישי" הוא "כדי שלא יאמרו הממו וערבבו פתאום וטרד דעתו, ואילו היה לו שהות להימלך אל ליבו - לא היה עושה"; כלומר, שסימן לכך שמעשה מסוים נעשה מתוך יישוב הדעת וכו', הוא כאשר הדבר נעשה רק לאחר המתנת ארבעה ימים.

באינטואיציה, היינו חושבים שאת ההתנתקות הזו צריך לעשות בזבזג וגמרנו. אם המטרה היא להתנתק, אז צריך 'לחתוך' בבת אחת. לעזוב את כל מה שהיה עד עכשיו, ולהתחיל חיים חדשים בלי להסתכל אחורה.

אבל רבי מתיא בן חרש מלמד אותנו כאן משהו עמוק מאד: כדי לעשות שינוי אמיתי ועמוק כל כך, שישפיע בצורה יציבה לאורך זמן, חייבים לעבור גם תקופת גמילה או הסתגלות.

שינוי תודעתי תפיסתי לוקח זמן. לקחת את האליל המצרי ומיד לשחוט אותו, אחרי שרק

ח. ובפרט שהי' קשור עם מסנ"פ, וכמש"נ (וארא שם) "הן נזבח גו' ולא יסקלנו". וראה מדרש שהובא בבעה"ת (דלעיל [בשיחה המקורית] הערה 13). טור או"ח סי' תל ובב"ח שם. וראה גם תיב"ע כאן.
ט. וירא כב, ד.
י. להעיר מרש"י יתרו יט, טז: הוא יום ד'.

שיעברו עליהם שלושה ימים מלאים שבהם הם רואים, שומעים ומריחים את הכבש שחי לצידם, ליד מיטתם, וביום הרביעי לוקחים ומקריבים אותו כקורבן על פי ציווי השם - זו תפנית אמיתית של התנתקות מ'הפרות הקדושות', מוכנות 'לשחוט' אותם ולהעלות אותם לקדושה.

ישיבה ברומי

הביאור הזה במשמעותו של קורבן פסח כחלק מתהליך הגאולה ממצרים, משרטט בפנינו נקודת מבט חדשה על הגאולה, ובעיקר על המשמעות של התפקיד של כולנו בהכנות לקראתה. בשביל להבין את זה, אנחנו צריכים להיכנס לרקע ההיסטורי שבו פעל רבי מתיא בן חרש.

נקרא את הדברים תחילה בלשוננו של הרבי:

מסופר בגמרא בסנהדרין^א שישבתו של רבי מתיא בן חרש הייתה ברומי. היו בימיו עוד ישיבות, ואף בארץ ישראל, אך מקום הישיבה ובית הדין שלו, שהיו הגדולים ביותר בימיו^ב, היה דווקא ברומי.

ולכאורה: למה קבע את ישיבתו ברומי^ג, דבר שגרם לתלמידים שיצטרכו לגלות ממקומותיהם לישיבתו ברומי... ולא קבע את ישיבתו בארץ ישראל^ד?

על כך אמרו "היה רבי מתיא בן חרש אומר" - שהיה מנהגו תמיד לנחם את תלמידיו על הימצאם ברומי, באומרו שהגאולה תלויה בייסוד ישיבה ברומי - למצוא יהודי הנתון במצב של רומי ("ערום ועריה"), ולפעול עליו שיחדל להיות "רומי" ויהפוך ליושב בישיבה, ובאופן כזה שהדבר יהיה ה"עסק" שלו.

ולשם תכלית זו נמצאת ישיבתו ברומי, במקום הגלות^ה - כדי לסייע ליהודי זה ובכך להביא את הגאולה.

רבי מתיא לא דיבר רק 'מהספרים', הוא דיבר

מהמציאות.

רבי מתיא חווה על בשרו את קושי הגלות. הוא חי בארץ ישראל בתקופת מרד בר כוכבא, כשגם לאחר דכוי המרד, השלטון הרומי המשיך להצר את רגלי היהודים בארץ ישראל, לרדוף את תלמידי החכמים ולהילחם בלימוד התורה.

בעקבות כך, החליט רבי מתיא לעזוב את ארץ הקודש ולגלות לרומי. שם, בגלות, הוא הקים ישיבה מפורסמת שנודעה לשם ולתהילה, עד כדי כך שלומדי תורה גלו לרומי כדי ללמוד תורה מפיו בישיבה.

הרקע ההיסטורי והביוגרפי הזה נותן לנו להבין טוב יותר את הזווית המיוחדת שבה מסביר רבי מתיא את הרעיון שמאחורי קורבן הפסח במצרים.

בדיוק כשם שקורבן פסח נועד לא רק כדי לסמן את הפתחים, אלא כדי להכין את עם ישראל לגאולה, כדי להוציא את מצרים מהלב שלהם, כדי שהקדוש ברוך הוא יוכל לגאול אותם ממצרים באופן מלא, כך גם נהג רבי מתיא לגבי גלות רומי.

רבי מתיא בן חרש הבין שכמו בגאולת מצרים, כדי להכין את עם ישראל לגאולה, עליו לדאוג בעצמו ובאופן פעיל לכך שבני ישראל הגרים ברומי, בסביבה של 'מנטליות' רומאית המנותקת מהקדושה - לצד המבנים הרומאים הענקיים והמרשימים המבזים את עם ישראל ואת בית המקדש - ילמדו תורה בצורה רצינית כמו בישיבה.

"היה רבי מתיא בן חרש אומר". זו לא הייתה אמירה חד פעמית, אלא מוטו לחיים. הוא היה רגיל לחזור שוב ושוב על הרעיון הזה, כי זו הייתה קריאת הכיוון שלו ומפעל חייו, כולל בהקמת הישיבה הגדולה בליבה של רומי.

רבי מתיא בן חרש חנך את תלמידיו להבין כי הגאולה איננה רק תהליך טכני, אלא תהליך עמוק ותודעתי, ולכן גם לעם ישראל יש תפקיד לקראת הגאולה. לא רק להמתין ולצפות לגאולה ולהתפלל לבואה, אלא גם להכין את עצמם לקראתה.

מטרתה של הישיבה הזו שהקים בלב ליבה של מלכות הרשע הייתה לחולל שינוי בלב עם ישראל הנמצא ברומי, להפיח חיים דווקא בקרב הקהילה היהודית הנמצאת בגלות. למצוא יהודי ש'הלך לאיבוד' ושכח את מקומו ואת ייעודו, ולדאוג להוציא את הגלות ממנו - ובכך לסייע בהכנת עם ישראל כולו לגאולה.

יא. לב, ב.

יב. הגהות מיימוניות הל' סנהדרין ספ"ו.

יג. ובפרט ע"פ פרש"י ס"פ ושלח.

יד. ובפרט שכשיצא רמב"ח לחו"ל קרע בגדיו (ספרי ראה יב, כט).

טו. להעיר שר' מתיא ניצוץ יוסף הצדיק (הובא בסה"ד בערכו) - והרי ענינו של יוסף שכלכל את בני" במצרים, וממנו בא הכח לעבודת הברורים (ובמילא) גאות מצרים (ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 831 ואילך).

מצווה לכל יהודי

ומן ההיסטוריה, אל ההווה. הרעיון הזה מבטא בצורה חזקה את הגישה המהפכנית של הרבי על התפקיד והשליחות המיוחדת שלנו לקראת הגאולה הקרובה:

מכאן באה גם ההוראה לימינו אלה:

בהיותם בעומק גלות זה האחרון... טוענים בני ישראל: נתונים אנו בגלות כמעט אלפיים שנה. עד מתי יסבול עם ישראל בגלות?!

ועל כך מודיע רש"י, שאילו לא היה מוטל עלינו אלא לצאת מהגלות, היינו נפטרים מן הגלות כבר לפני זמן רב. אך רצונו של הקדוש ברוך הוא הינו שיציאתו של כל אחד מישראל לא תהיה באופן של "ערום ועריה", אלא יהיו בידו מצוות וכו'.

[ו] מכיוון שבגאולה מגלות זה האחרון לא יישאר אפילו יהודי אחד ויחיד בגלות¹, יש לתור אחר כל יהודי, יהיה מקום הימצאו אשר יהיה, ולדאוג לכך שתהיה בידו לכל הפחות מצווה אחת², ולא יהיה "ערום"³ - כי בכך תלויה הגאולה של כלל ישראל כולו.

יש גישות שאומרות שעלינו להביא את המשיח בעצמנו. לכבוש בכוחות עצמנו את הארץ וליישב אותה, ואולי אף לזרז את בניית המקדש. גישה זו 'מקרקעת' קצת את הגאולה ומרוקנת אותה מתוכנה העיקרי והרוחני, שהוא התגלות האלוקות שתגיע רק מלמעלה, ברגע בו הקדוש ברוך הוא יחליט לשלוח את משיח צדקנו לגאול אותנו.

מן הצד השני, יש שטוענים שהגאולה היא דבר כל כך גדול, שהוא אמור להישאר משאלת לב, משהו שמתישוהו איכשהו יגיע באופן שמימי, ולנו אין איך להתכונן לקראתו. עלינו להמשיך ולשמר את אורח החיים הנאמן לתורה ולמצוות, לשרוד עם הראש מעל המים כמה שאפשר, עד שיבוא הרגע. מלבד תפילות אין לנו מה לעשות, זה לא

בידיים שלנו.

אך הרבי מלמד אותנו אחרת.

מצד אחד, עלינו לדעת שאת הגאולה יביא הקדוש ברוך הוא, לא אנחנו. הוא זה שיוציא אותנו מהגלות, וזו לא משימה ארצית שאנחנו צריכים לקדם את מימושה בדרכים טבעיות. אין דבר שיכול לעכב את הקדוש ברוך הוא, ולכן הוא יכול לעשות זאת ממש עכשיו: להביא בבת אחת את כל עם ישראל לארץ ישראל ולבנות את בית המקדש.

אך יחד עם זאת, בהחלט מוטלת על כתפיו משימה ואחריות גדולה. לא רק להתפלל ולייחל לגאולה, אלא גם "להוציא את הגלות מתוכנו" - להיות מוכנים נפשית למצב של גאולה, להיות 'לבושים' בבגדים המתאימים לגאולה.

הידיעה הזו מחייבת אותנו ללמוד חסידות, להפנים את הדברים הכתובים בה, להתפלל ברצינות, להדר במצוות ולשמור על קלה כבחמורה. לדאוג לכך שכשתבוא הגאולה השלמה, אנחנו לא נהיה 'ערומים', אלא מוכנים נפשית למצב של גאולה. כל מצווה, כל החלטה טובה, כל הידור נוסף וכל מאמר חסידות, מכינים אותנו עוד יותר לגאולה.

ומלבד ההכנה האישית העצמית של כל אחד מאיתנו לקראת הגאולה, עלינו ללכת בעקבות רב מתיא שבדורנו ולחפש באופן אקטיבי ויזום את אותם יהודים שזקוקים לבגדים רוחניים; להיענות לקריאתו של הרבי ולהשתדל בכל דרך שעוד יהודי אחד יניח תפילין אפילו פעם אחת, יאכל מצה, יקבע מזוזה בפתח הבית או יכשיר את המטבח.

הרבי מטיל עלינו את התפקיד להקים ישיבות ברומי, לבנות מוסדות תורה ותפילה, לייסד בתי חב"ד ולדאוג לכל יהודי בכל פינה בעולם. מכיוון שהגאולה מתקרבת והיא תבוא במהרה, בעזרת השם, עלינו להזדרז ולדאוג שלא יישאר ולו יהודי אחד 'ערום' ברוחניות, חלילה; זוהי חובתנו וזכותנו לדאוג שבאמתחתו של כל יהודי תהיה לפחות מצווה אחת, שאחריה בוודאי יבוא עוד ועוד מצוות בשרשרת - ועם זה הוא יוכל לצאת ולברך ב"ברוכים הבאים" את משיח צדקנו.

לא בפיג'מה

הרב הצדיק והקדוש רבי ישראל מרוז'ין המשיל פעם לתלמידיו משל:

טז. ראה בארוכה לקו"ש ח"א ע' 2 ואילך, וש"נ.

יז. להעיר שבפרטיות יש בקיום דכל מצווה: סור מרע (- עבירה על רצון ה'). עשה טוב (- רצון ה').

יח. ובפרט שמצווה גוררת מצווה (אבות פ"ד מ"ב). וגם המצווה ש"נגררה" גוררת מצווה וכו'.

אך הצלילים לא נתנו לו מנוח. קול הכינור שניגן את הניגון של אביהם המנוח חדר לליבו. משלא הצליח להירדם, קם ממיטתו, והלך במהירות אחרי הצלילים. מבלי משים, הוא מצא את עצמו נכנס לאולם החתונה. אחיו, אבי הכלה, שראה אותו מרחוק, רץ אליו בזרועות פתוחות, כשמפיו בוקעת השאלה: "אבל למה עם פיג'מה?"...

סיים הצדיק מרוז'ין את משלו ואמר: "כולנו יודעים שבסוף נגיע לחתונה. חבל שלא נכין את עצמו ונגיע אליה בבגדים ראויים".

סכסוך מר שהתגלע בין שני אחים, גרם לכך שהם ניתקו את הקשר ביניהם למשך שנים ארוכות.

בבוא העת, אחד האחים השיא את בתו, וראה בכך הזדמנות להשלים עם אחיו ולסיים עם הסכסוך ביניהם. הוא שלח לאחיו הזמנה לחתונה, וציפה לבואו. אך האח סירב לקבל את ההזמנה, והחליט בליבו נחרצות שלא להיענות לה.

ביום החתונה, כשקולות השירה בקעו מחצר בית הכנסת, לבש האח המסוכסך במהירות את בגדי הלילה שלו והתכרבל במיטתו, מסיח את דעתו משמחתו של אחיו.

ב"ה

צעיירי
אגודת
חב"ד
כל הלב לכל אחד

לפרטים



קהילת המפיצים של עלוני חב"ד



מרחיבים את הפצת המעיינות ומנגישים את העלונים השבועיים לכולם

עמדת התהילים היומי מהודרת לבית הכנסת!

לאור הביקוש, ניתן להשיג שוב את עמדת התהילים והפעם בשני גדלים ובעיצוב משודג

לרכישת העמדה במחיר עלות פנו לבית חב"ד
או כנסו לאתר chabadisrael.co.il/theilim



מיל
מפתח
מיל

האם יואיל הרבי לקרבני?

מה מגיב הרבי ליהודי שהעלה חשש אם הרבי יואיל לענות למכתבו ולקרב אותו? ומה מציע הרבי – כיצד גם מי שאינו יכול להגיע אל הרבי יכול 'להתראות' עימו? – ה'התקשרות' באמצעות לימוד התורה

ישראל, התורה והקב"ה דבר אחד].

תקוותי שמוסיף בשיעוריו בתורת החסידות, נוסף על שיעוריו בנגלה דתורה, וגם בזה מקיים מאמר רז"ל "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" – באמצעות הנהגה התואמת לתוכן הלימוד.

(כרך יט, אגרת ז'שפד)

בהנוגע למה שכותב במכתבו אל"י אודות נסיעה לכאן כדי להתראות [עם הרבי], ושלעת עתה אין היכולת בידו לבצע זאת,

הנה על פי המובן ממה שכתוב בתניא פרק ה' [כפי שמובא לקמן] – גם עתה היכולת בידו 'להתראות' עם הנמצאים כאן, במרחק רב, ועוד יותר מ'התראות' סתמית בעלמא,

כי הרי מבואר שם בתניא, אשר כשלומד תורתנו הקדושה, ומשתדל להבינה ולהשיגה – הרי האדם הלומד מתייחד ב"ייחוד נפלא, שאין ייחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות" עם העניין שלומד אותו;

ולכן, כשילמוד שיעורים קבועים בתורת הנגלה ובתורת החסידות, שגם הנמצאים כאן לומדים אותם [כוונתו של הרבי כמובן היא לתכנים שהוא בעצמו עוסק בהם] – נמצא, שהוא והנמצאים כאן מתייחדים בייחוד נפלא הנ"ל עם אותו העניין הנלמד, ובדרך ממילא מתייחדים אף איש עם רעהו.

ובפרט שעל ידי זה באה לגילוי גם כן הנקודה המבוארת בפרק ל"ב בתניא – ש"רק הגופים מחולקים" והנפשות "כולם מתאימות וכו' ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש", כי הלא הקשר באופן האמור הוא קשר נפשי, בו ההתאחדות היא בשיא תוקפה. והרי לגבי עצם הנפש, והחיבור שלה עם עצם הנפש של היהודי האחר, אין המקום מפסיק [המרחק במיקום אינו רלוונטי], כי הוא מציאות רוחנית בתכלית, שלמעלה מן גדר המקום, בברכת הצלחה בכל הנ"ל מתוך פרנסה ובריאות.

(כרך יא, אגרת ג'תע)

הגיעני מכתבו, בו כותב אודות ההתרשמות שלו מהביקור כאן [בחצר הרבי] בימי חג הפסח, וההשתתפות בהתוועדות וכו'.

ויהי רצון, שכמטרת כל התוועדות, שמטרתה להביא לתוצאות המשך ממשיות, יהיה רישומה [של ההתוועדות שהשתתף בה] ניכר במשך כל השנה, ועד לחיים היום יומיים, במחשבה, בדיבור ובמעשה.

לכותבו [בנוגע למה שכותב במכתבו] – האם יקבל מענה לכותבו, והאם תהיה קורבה ורצון וכו' [במכתבו הביע השואל חשש, האם תהיה לו הזכות שהרבי יענה למכתבו, והאם הרבי יואיל ייחפוץ לקרבו].

לפלא גדול גם הספק והשאלה בעניין זה, והרי זהו מטבע בני ישראל בתולדותם [זהו טבע מולד בהם] שהינם גומלי חסדים [עיין בספר תניא קדישא סוף פרק א', וכן באגרת הקדש סימן י"ב – שם מבואר שטבע זה כן הוא מצד נפש האלוקית וגם מצד הנפש הבהמית];

ובפרט על פי המבואר בעניין זה של גמילות חסדים ואהבת ישראל בתורת החסידות, מתחיל ממייסדה – מורנו הבעל שם טוב ז"ל, שהשנה [תש"כ, שנת כתיבת המכתב] היא שנת המאתיים להסתלקות-הילולא שלו.

ויהי רצון שיהיה "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם וגו'" [= כשם שמבע הפנים של האדם אל מול המים משתקף אליו בחזרה, כך גם יחס האדם אל זולתו גורם שייגיב לו באותו האופן],

וה'התקשרות' [עם הרבי] אודותה כותב במכתבו, הרי היא באופן הידוע, זאת אומרת, על ידי שלומדים את אותם העניינים בתורתנו "תורת חיים" [כלומר: על ידי שאותו יהודי ילמד את אותם עניינים בתורה בהם הרבי עוסק, במאמרים ובשיחות] – שעל ידי לימוד משותף זה, מתאחדים בני ישראל זה עם זה ועם הקב"ה וכו', וכדברי הזהר הקדוש: "ישראל (על ידי ועם) אורייתא וקוב"ה כולא חד" [על ידי לימוד התורה נעשים

י' שבט הגדול

לקראת האירוע ההיסטורי הציעו חסידים מרחבי העולם הצעות ליוזמות שונות, מתוכן הרבי קיבל אחת מיוחדת שהגיעה מאחת הפעילות הבולטות בארגון נשי חב"ד מכפר חב"ד: להשלים את כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח.

י' שבט חל באותה שנה בשבת, ובהתוועדות בשבת שלפני כן הרבי קרא לכל מי שמעוניין לזכות לקחת חלק ולתרום דולר אחד עבור השלמת ספר התורה ו"המלאכים כבר ידאגו לחלק את האותיות בין כולם".

המאורע הנדיר הצפוי עורר התרגשות עצומה בקרב החסידים. חסידים רבים, ובראשם הרבנים וזקני החסידים, הגיעו מכל רחבי העולם. ביום שישי בצהריים ירד לאולם הגדול של 770 למטה הרב אליהו סימפסון, מנכבי החסידים, עם ספר התורה בידי, ואחריו ירד הרבי כשבידו קופסה גדולה והניח אותה על השולחן.

הקהל ניגן יחד את ניגוני הרביים, ואז החלה כתיבת האותיות האחרונות בספר התורה. מיד לאחר סיום הכתיבה קראו את פסוקי "אתה הראת", ואחר כך עשו הגבהה וגלילה לספר התורה. אז פתח הרבי את הקופסה שהייתה מונחת על השולחן, ולתדהמת כולם שלף מתוכה כתר מרהיב ביופיו עשוי שילוב של כסף וזהב והניח אותו על ראש ספר התורה. תחת חופה ובליזוי נרות דולקים, נשא הרבי את ספר התורה אל קדמת בית הכנסת והניח אותו בתוך ארון הקודש. אחר כך שב למקומו, בירך ברכת "שהחיינו" על פרי חדש ואמר מאמר חסידות בו ביאר את משמעותה הפנימית של מצוות כתיבת ספר תורה. אחרי המאמר אמר הרבי: "עכשיו צריך כל אחד להשלים את ה'פכים קטנים' שעליו לסיים כדי לבטל את הגלות, שאז נצא בשמחה ובטוב לבב לקבל פני משיח צדקנו".



"בעזרת השם יתברך ובזכות אבותיי הקדושים", הצהיר הרבי הריי"צ, בעיצומה של התוועדות שמחת תורה בשנת תש"ב, "זכיתי להודות להשם יתברך להיות שליח לטובת כלל ישראל ולכתוב ספר תורה מיוחד, "ספר תורה לקבלת פני משיח" במהרה בימינו, אתכם". מאוחר יותר כתב הרבי שזו הייתה משימה שמימית שקיבל בכדי "להתעורר ולעורר לאלתר לתשובה ולהכין עצמנו לאלתר לגאולה".

בחודש אייר, על רקע השואה האיומה שהתחוללה באירופה ותנאי המלחמה ששררו, התחילה למעשה כתיבת ספר התורה בחשאי, "לזכותם של כלל ישראל בגשמיות וברוחניות", במילותיו של הרבי הריי"צ. מאמצים רבים הושקעו כדי להשיג את יריעות הקלף המהודרות ביותר, והמלאכה הוטלה על סופר סת"ם מומחה וירא שמים.

כתיבת ספר התורה כמעט הושלמה, נותרו רק שורות בודדות לכתוב בו. אך מסיבות שונות הכתיבה הופסקה, וגוילי ספר התורה אוחסנו למשמרת באחד המשרדים ב-770. המפנה קרה כעבור כמעט שלושים שנה.

בי' שבט תש"ל ציינו עשרים שנה להסתלקותו של הרבי הריי"צ ותחילת נשיאותו של הרבי.

הצבא // מאמר "ויהי בעצם היום הזה" – ספר המאמרים תשמ"ו

במה צריכה להתמקד עבודת ה' שלנו במהלך החיים? וכיצד התואר "צבאות ה'" מלמד על אופי העבודה ופריטיה? – עבודת "צבאות ה'" להמשיך את השכינה למטה בארץ

— א —

מדוע נקראו ישראל בתואר "צבאות הוי"?"

"ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים".

ומדייק כבוד קדשת מורי וחקמי אדמו"ר [הרי"צ]², דצריך להבין: מהו זה דישראל נקראים "צבאות הוי'?" דשם "צבאות" לא נזכר בתורה, וכאן קורא את ישראל בשם "צבאות ה'".

כי, הגם ש"צבאות" הוא שם קדוש, והוא משבחה השמות שאינם נחקקים, מכל מקום, כיון ששם זה נתגלה (רק) על ידי הנביאים - וכמוכא בתורה אור³ מאמר רז"ל⁴ "מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שקרא להקב"ה 'צבאות', עד שבאת חנה כו" - אבל בתורה לא נזכר שם זה. ואם כן, איזה ענין ומעלה היה אז (בזמן יציאת מצרים) בהתואר "צבאות הוי'?"

— ב —

הגילוי במשכן ומקדש הוריד את השכינה "למטה בארץ"

ובאור הענין:

דהנה, כתיב⁵: "באתי לגני אחתי כלה", ואיתא במדרש רבה (במקומו): "לגני" - "לגנני, למקום שהיה עקרי בתחלה".

ד[בתחלה] עקר שכינה בתחתונים היתה, ועל ידי שבחה הענינים הבלתי רצויים נסתלקה השכינה מלמטה למעלה, עד לרקיע השביעי.

ואחר כך עמדו שבחה צדיקים, והורידו את השכינה מלמעלה למטה. עד שבא משה, שהוא

1. פרשתנו יב, מא.

2. ספר המאמרים תרפ"ג עמוד קסח ואילך.

3. ריש פרשתנו.

4. ברכות לא, ב.

5. שיר השירים ה, א.

השביעי, ו"כל השביעיין חביבין", והורידה למטה בארץ.

ועקר גלוי אלקות היה בבית המקדש. דכתיב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". שעקר הגלוי, הינו באופן של קביעות, היה בעשיית המשכן, שאז נעשה המשכת עקר שכינה למטה באופן קבוע ונצחי [דמעשה ידי משה נצחיים, ובפרט המשכן שעשה משה⁶]. ועל דרך זה היה אחר כך הגלוי בבית המקדש, וממנו נמשך בכל העולם.

— ג —

עבודת ה'אתכפיא' האישית פועלת את המשכת השכינה

ומוסיף במאמר [האמור, של הרבי הרי"צ] דיוק לשון הכתוב "ושכנתי בתוכם", "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד".

[כלומר:] דכל אחד ואחד מישראל, על ידי עבודתו בענין "ועשו לי מקדש", הנה על ידו נעשה "ושכנתי בתוכם", המשכת עקר שכינה בתחתונים.

וענין זה נעשה על ידי העבודה ד"אתכפיא" ו"אתהפכא". כמאמר⁷: "כד אתכפיא סטרא אחרא, אסתלק קרא דקודשא בריך הוא בכלהו עלמין" [= כפאשר 'מכופפים' את הצד האחר (צד הקלפה), מסתלק כבוד הקב"ה בכל העולמות].

[כלומר:] דעל ידי העבודה ד"אתכפיא סטרא אחרא", ובפרט כשהיא באופן שמביאה לידי "אתהפכא", "אתהפכא חשוכא לנהורא" [הפיכת החשך לאור] - נמשך ומתגלה בחינת אור נעלה ביותר, שהוא "בכלהו עלמין" בשוה, להיותו למעלה מגדר עולמות.

שלכן נקראת המשכה זו בלשון "אסתלק", לפי שהיא המשכת וגלוי אור כזה שמצד עצמו

6. תרומה כה, ח.

7. סוטה ט, א.

8. תניא פרק כז בשם הוזהר.

הוא בבחינת רוממות ו'סלוק', ועל ידי העבודה
ד"אתכפיא סטרא אחרא" נמשך ונתגלה למטה.

"עצי שיטים" ו"קרשים" - רומזים על אופן העבודה

שהיה מה שהמשכן היה מעצי שיטים ונקא.
דהיות שעקר העבודה במשכן ומקדש הוא
ל"אתהפכא חשוכא לנהורא", לכן היה המשכן
מעצי שיטים, שמורה על הפיכת 'שטות' דלעמת
זה ל'שטות דקדושה'.

והיה גם מה שעצי המשכן נקראים בשם
"קרשים", כמו שכתוב: "ועשית את הקרשים
למשכן עצי שיטים עמדים", "קרש" - אותיות
'קשר' ואותיות 'שקר'.

והינו שה'קשר' דעולם, מה שהעולם מראה
את עצמו למציאות, הוא 'שקר'. שהרי מצד עצמו
אין לו מציאות כלל, וכל מציאותו היא רק מה
שה'דבר הוי' מהיה אותו בכל רגע ורגע מאין
ואפס המחלט.

ואף שמצד ה'דבר הוי' המהנה אותו נעשה
מציאות אמיתית (ואינו באפן דאחית עינים),
הרי זה מצד ה'דבר הוי' שמהנה אותו, אבל מה
שמראה את עצמו למציאות, הוא שקר גמור.

והעבודה ד"ועשית את הקרשים למשכן עצי
שיטים עמדים" היא להפך את 'שטות' דלעמת זה
ל'שטות דקדושה', ואת ה'שקר' ('קשר') דעולם
ל"קרש" המשכן, ועל ידי זה נעשה "ושכנתי
בתוכם", המשכת עקר שכינה בתחתונים.

— ז —

צריך לעבוד באופן של "צבא", כפי כל הפירושים

והיה מה שישראל נקראים בשם "צבאות הוי'".
כי העבודה דכל אחד ואחד מישראל להמשיך
עקר שכינה למטה ("ושכנתי בתוכם", בתוך

כל אחד ואחד מישראל), צריכה להיות בבחינת
"צבא".

והענין הוא:

ד"צבא" יש בו שלושה פירושים: א' - "צבא" לשון
'חיל'; ב' - לשון זמן מנגל, כמו שכתוב¹⁰: "הלא צבא
לאנוש עלי ארץ גו"; וג' - מלשון 'צביון', כדרשת
רז"ל על הפסוק "ויכלו גו" [השמים והארץ וכל]
צבאם¹¹, "לצביונם נבראו"¹².

וענין שלושה פירושים אלו בעבודת האדם:

הנה "צבא" לשון 'חיל' - הוא ענין ה'קבלת על'.
שהיא 'ראשית העבודה ועקרה ושרשה'¹³.

ובזה גופא יש רבוי דרגות בעלוי אחר עלוי, כמו
שכתוב¹⁴: "ילכו מחיל אל חיל". דיש לומר, שענין
ההליכה מדרגא לדרגא נאמר בכתוב בלשון "ילכו
מחיל אל חיל" - כדי לרמוז שההליכה צריכה
להיות בענין ד"חיל", "חיל" מלשון צבא, שהיא
העבודה דקבלת על ויראה.

"צבא" לשון 'צביון' - הוא ענין ההתפללות
שב'ישראל.

דעם היות שנשמות ישראל הם חלוקים
במדרגתם מן הקצה אל הקצה, דישנם בעלי
השגה שהם "מארי [בעלי] תורה" כו', וישנם
אנשים פשוטים שהם רק "מארי עובדין טבין"
[בעלי מעשים טובים] - הנה זהו 'צביונם' של
ישראל שהם 'חיל' אחד של רבוי גונים, דתכלית
היפי ('צביון') הוא מה שכולל מרבוי גונים.

ו"צבא" לשון זמן מנגל ("הלא צבא לאנוש עלי
ארץ") הוא מה שלכל אחד נתן זמן קבוע 'עלי
ארץ', לעבד עבודתו בעולם הזה התחתון ונקא.

והי רצון שכן תהיה לנו, דכשם שאז "יצאו כל
צבאות הוי'", פן יהיה גם בגאולה העתידה, ויתרה
מזה. וכידוע הפרוש במה שכתוב¹⁵ "כימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות", שיהיו אז "נפלאות"
אפלו לפי ערך הנפלאות דיציאת מצרים, במהרה
בימינו ממש, בעקלא דידן ממש.

10. איוב ז, א.

11. בראשית ב, א.

12. ראש השנה יא, א.

13. תניא ריש פרק מא.

14. תהלים פד, ח.

15. מייכה ז, טו.

9. תרומה כו, טו.



שולחן שבת חסידי

התועדות משפחתית
לשולחן שבת



עקור הר!

האם גם יהודי 'מתחיל' שייך ללימוד חסידות וקיום מצוות בהידור? איזה מסר העביר לנו הרבי הריי"צ באמצעות תרגום החסידות לשפות זרות? ואיך גם יהודי 'צנום' יכול 'לעקור הר'?

תרגום עם מסר

מדובר בעבודת ה' האישית והן כאשר מדובר בהשפעה על הזולת.

בהבנה ראשונית ופשוטה, אנו מסווגים את הפצת מעיינות החסידות כדבר שמהווה תוספת, כמו 'קומה שנייה' שעומדת על גבי הידיעות הבסיסיות בהלכה ובתורת הנגלה, וקיום המצוות ברמה הבסיסית לפחות.

באמצעות תרגום תורת החסידות לשפות זרות, מעביר לנו הרבי הריי"צ מסר ברור: תורת החסידות לא מיועדת רק למי שכבר 'בתוך העניינים', בקי בלשון הקודש ובעל ידיעות מוקדמות. את מעיינות החסידות יש להביא לכל אחד, מבלי להביט על מצבו עד עתה בעבודת ה'.

אחד החידושים בהנהגת הרבי הריי"צ בעל ההילולא, שאותו הרבה הרבי להזכיר ולהדגיש, היא העובדה שהרבי הריי"צ החל לתרגם את תורת החסידות גם בשפות אחרות.

הרבי הריי"צ פרסם לראשונה מאמרי חסידות בשפת האידיש, שהייתה השפה המדוברת באותה תקופה, גם בין אלו שלא הבינו לשון הקודש. ולאחר מכן אף הורה לתרגם דברי חסידות בשפות לועזיות שונות.

החידוש בתרגומים אלו, הוא לא רק בהרחבת הפצת מעיינות החסידות, שהגיעה למקומות נוספים שעד אז לא שייך הייתה גישה אליהם. יש בכך חידוש נוסף ומהותי, שמלמד על אופן העבודה הנכון בהפצת המעיינות, הן כאשר

אתה שייך לזה?!

זמנינו: 'לחטוף מכל הבא ליד...', ולא באופן של סדר מדורג.

אך כאן עלולה לעלות בקרבנו טענה:

איזו שייכות יש לך עם לימוד החסידות, בה בשעה שרק אתמול שמעת לראשונה שהנך בן אברהם יצחק ויעקב?! וכך גם בנוגע להידורי מצווה: איזו שייכות יש לך עם הנחת שתי זוגות תפילין, כמנהג החסידים, בה בשעה שעד לפני זמן קצר בקושי ידעת אודות שייכותך ליהדות?!

תורת החסידות מהווה לא רק תוכן עיוני, אלא שיטה בעבודת ה'. יהודי שעובד את ה' בדרך החסידות, לא מסתפק בקיום המצוות ברמה הבסיסית, אלא מחפש כיצד להדר בהם ככל יכולתו, מתוך אהבת ה' וחיבת הקודש.

גם בהקשר זה, של הידור בקיום המצוות על פי החסידות, שייך הדבר לכל יהודי, בכל שלב בו הוא נמצא. בהקדמתו ל'קונטרס ומעיין' מורה הרבי הרשב"ב, שעבודת ה' בזמננו צריכה להיות באופן של "חטוף ואכול, חטוף ושתי", ובתרגום לשפת

לעקור את ההר

חכמינו ז"ל מתארים את תוקף הנהגת המלך, באמצעות הביטוי: "אמר מלכא, עקר טורא!". כלומר: כאשר המלך מצווה לעשות זאת, ניתן לעקור אפילו הר ממקומו...

כדי לשלול את הטענה האמורה, עלינו לדעת שהגישה הנכונה ללימוד התורה ולקיום המצוות היא מתוך קבלת עול מלכות שמיים.

לכן, גם כאשר יהודי 'צנום' עומד מול הר גבוה, והמלך אומר לו 'לעקור את ההר!', הוא מבצע זאת... ההתדיינות אם הדבר אפשרי או לא, שייכת לתחום השכלי. כרגע הוא עסוק בקיום ציווי המלך, מתוך קבלת עול, ואין לו פנאי לעיסוקים שכליים...

ובתרגום לנושא המדובר: לימוד החסידות או ההנהגה החסידית הם אכן 'הר גדול' עבור יהודי שנמצא בשלבי התחלה. אך כיוון שהוא מקבל עליו את עול המלך, והמלך מצווה זאת, אין מקום להתדיינות אם הוא 'שייך' לזה או לא.

ביטוי זה טומן בחובו גישה מחודשת, כיצד אנו אמורים לגשת לקיום מצוות המלך:

כאשר אנו מקבלים הוראה מאדם חכם כיצד לפעול ולהתנהג, אנו מצייתים לו מצד הבנת השכל. כיוון שהחכם מסביר בטוב טעם מדוע הנהגה זו היא טובה ונכונה.

אך כאשר מדובר בציווי המלך, שבמהותו הוא נבדל באין ערוך וגבוה מהעם - מלכתחילה אין כל ציפייה שנבין את הציווי בשכלנו. הנתינים אמורים למלא את ציווי המלך מתוך ציות, מצד קבלת עול.

יהודי 'מתחת לשורה'

מתחת לשורה...

מסתבר, שכאשר מדובר בשייכות אל המלך ובציות למצוותיו, כולם שווים. גם אלו שברמה הגבוהה ביותר, וגם אלו ש'מתחת לשורה'. גם העניינים הנעלים שהם כמו 'עקירת הר' עבור היהודי הפשוט, מצד קבלת עול המלך הם שייכים גם אליו.

וזה משתלב עם פירוש נוסף של אדמו"ר הזקן בנוגע לשם "ישורון" - מלשון "שיר", טבעת עגולה. ייחודו של העיגול הוא בכך שאין לו התחלה וסוף. כך גם בעם ישראל - בקבלת עול, "ויהי בישורון מלך", אין 'ראש' ו'סוף', כולם שווים.

כאשר מדובר על הקשר של עם ישראל עם ה' בתור "מלך", נאמר בפסוק הלשון: "ויהי בישורון מלך". "ישורון" זהו שם של עם ישראל, אך די נדיר שיעשו בו שימוש. מדוע דווקא כאן, בנוגע לקשר עם המלך, אנו נקראים בשם "ישורון"?

אודות השם "ישורון" כתב אדמו"ר הזקן שזוהי "בחינה גבוה מאוד". מה שנותן לנו להבין שזוהי כינוי ליהודי שנמצא ברמה גבוהה של עבודת ה'. אך במקביל לזה, מבואר בחסידות שהאות נ"ן - סופית שבסיום המילה "ישורון", שירדת נמוך יותר מכל שאר האותיות, מסמלת דווקא יהודי שירד מטה מטה, וכדי 'להגיע אליו' צריכים לרדת

שריפה משתוללת

אסור עתה לערוך חשבונות ו'סדרים'. כאשר עוסקים ופועלים כבר עם הזולת - אין לערוך חשבון ללכת אט אט, תחילה יפעל עליו בדבר קטן, ואחר כך בדבר יותר גדול... יש לגשת גם ליהודי שלא בטוחים בהנחת תפילין שלו - ולשוחח עמו אודות לימוד תניא לפני התפילה! אלא מה? - ישאלו היתכן, איך אפשר? אינני בטוח שהלה שומר שבת ואשוחח עמו אודות לימוד תניא? - המענה על כך, כן! יש לדעת כי כאשר משתוללת שריפה לא עורכים חשבונות!...

(מבוסס על 'חידות' ח' אדר תש"כ; שיחת נר ה' דחנוכה תשי"ג)

שבת קודש פרשת אחרי, מברכים החודש אייר, בשנת תשי"ב, זכתה להיקרא בפי חסידים 'שבת הגדול', בשל הסיבה שהרבי השמיע אז דיבורים מפליאים ובלתי רגילים לאנשים שנכחו בהתוועדות. גם בשיחות עצמן היו דברים מיוחדים.

בין הדברים אמר הרבי כך:

בזמננו עתה, כאשר "החושך יכסה ארץ" - אין להתחשב ב"סדרים" וחשבונות. יש לעשות הכול כדי למהר ולזרז את הגאולה אשר "הנה עומד אחר כתלינו" - ומשיח כבר עומד בפתח.

בית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים
תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

חברות נרחבות

03-3883554 < did.li/JEM-tv < JEM ישראל

חבצע מיוחד
לארץ החרדית
35% הנחה
לשנה
הראשונה

JEM

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף
בכל שעות היממה

בית



ש שבת

תש"י

הגיע מבית הדפוס המאמר "באתי לגני", הראשון בסדרת מאמרי חסידות. זאת, על פי הוראה שמסר אדמו"ר הריי"צ לרבי מספר ימים קודם לכן, להוציא לאור קונטרס מאמרים לרגל יום השנה של הרבנית רבקה.

זה היה ביום שישי בשבוע, וכשהרבי הביא את המאמר לאדמו"ר הריי"צ, הסידור שלו היה פתוח בתחילת "פתח אליהו" שאומרים לפני מנחה של ערב שבת. הרבי הניח את הקונטרס על השולחן, ואדמו"ר הריי"צ ניענע בראשו במחווה של אישור ושביעת רצון.

י שבת

תרע"ד

נפטרה הרבנית רבקה, אשת אדמו"ר מהר"ש, בגיל שמונים ואחת. לפני פטירתה קראה קריאת שמע והתפללה תפילת שמונה עשרה.

בנה אדמו"ר הרש"ב שהיה באותו זמן בצרפת, ובנו הרבי הריי"צ טיפל בסידורי הלוויה והקבורה. הרבנית נטמנה צמוד ל"אוהל" של אדמו"ר הצמח צדק ואדמו"ר מהר"ש בליובאוויטש.

עד סיום אמירת הקדיש כעבור אחד עשר חודשים מפטירתה של הרבנית, למד אדמו"ר הרש"ב את כל ששת סדרי המשנה, ועד תום שנת האבלות סיים גם את כל הש"ס.

במהלך השנים הוקמו לזכרה של הרבנית רבקה מוסדות חינוך חב"ד לבנות ברחבי העולם הנושאים את השם "בית רבקה". הראשון שבהם נוסד בשכונת בורו פארק בניו יורק.

תרפ"ג

הרבי שומע בפעם הראשונה מאמר חסידות מפי אדמו"ר הריי"צ, בשבת פרשת בא. המאמר היה על הפסוק "ויהי בעצם היום הזה", שעליו אמר אדמו"ר הריי"צ שכאשר לומדים ומפנימים אותו אפשר להשיג שליטה על הנפש הבהמית. על מאמר זה מבוסס גם מאמר ההילולא "באתי לגני" תש"י.

ה שבת

תרפ"ג

הרבי נוסע לפגוש בפעם הראשונה את אדמו"ר הריי"צ, ברוסטוב.

יש מקום לשער כי כבר אז חשב אדמו"ר הריי"צ לקחת את הרבי כחתן לבתו, הרבנית חיה מושקא. הפגישה הראשונה בין הרבי והרבנית התקיימה בחודש תמוז באותה שנה, וכעבור שנה באה הרבנית חנה, אימו של הרבי, לראות את כלתה לעתיד כאשר אדמו"ר הריי"צ ומשפחתו עברו ללנינגרד.

ו שבת

תקע"א

חתונת הרבנית דבורה לאה, בתו של אדמו"ר האמצעי, עם הרב הקדוש רבי יעקב ישראל טברסקי מצ'רקס, בנו של הרב הצדיק רבי מרדכי מצ'רנוביל ונכד הרב הצדיק רבי אהרן מקרלין.

מסופר כי אדמו"ר הזקן ייעד את רבי יעקב ישראל כחתן לנכדתו דבורה לאה עוד בהיות החתן תינוק בעריסה.

החתונה התקיימה בליאדי, ואדמו"ר הזקן - סבה של הכלה - השתתף בחתונה ואמר מאמר חסידות על הפסוק "שיר השירים אשר לשלמה".

חתנם של הרבנית דבורה לאה ורבי יעקב ישראל היה הרב הקדוש הריי"צ מאוורוטש, בנו של אדמו"ר הצמח צדק (בן דודה של הכלה) - שהיה סבו של אדמו"ר הריי"צ מצד אימו.

ז שבת

תרפ"ו

נפטר דודו של הרבי (אח אביו), הרב הגאון החסיד ר' שלום שלמה שניאורסון. כיהן כרב ואב בית דין בשיראקא שבמחוז חרסון.

בשנת תרפ"ה עלה לארץ ישראל והשתקע בירושלים, וכעבור פחות משנה נפטר ונטמן בחלקת חב"ד בהר הזיתים בירושלים.

אשתו, מרת רחל, הייתה בתו של הגאון החסיד המפורסם רבי דוד צבי חן (הרד"צ), רבה של צ'רניגוב.

תש"י

"יום הגדול והקדוש", כלשון הרבי. הסתלקות אדמו"ר הרי"צ, בגיל שבעים, בשבת בבוקר.

ביום ראשון בצוהריים, בשעה שתיים עשרה וחצי, החלה הלוויה, בהשתתפות קהל אלפים, שחלקם הגיעו בטיסות מכל רחבי ארצות הברית, עד לבית העלמין בקווינס, ניו יורק.

ביום זה התחילה נשיאותו של הרבי. וכך כתוב ב"היום יום": "עטרת הנשיאות הוטלה עליו מיד לאחר הסתלקות כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ. מנחם את החסידים ומחזקם ללכת בדרך שהורה להם כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ".

תשי"א

הרבי מקבל את הנשיאות באופן רשמי. בהתוועדות במוצאי י' שבט, מעט אחרי השעה עשר וחצי בלילה, הרבי אומר את מאמר החסידות הראשון, "באתי לגני".

במאמר מסביר הרבי את מהותו ותפקידו של דורנו, ומבאר את המאמר "באתי לגני" של אדמו"ר הרי"צ, שיצא לאור לקראת י' שבט בשנה הקודמת. מאז, ביאר הרבי מדי שנה ב' שבט פרק אחד מתוך עשרים הפרקים בהמשך המאמרים "באתי לגני" של אדמו"ר הרי"צ, ולאחר עשרים שנה התחיל שוב מחדש. המאמרים קובצו ב"ספר המאמרים באתי לגני".

תשי"ב

הרבי מייסד את הארגון "איגוד תלמידי הישיבות" (את"ה). מטרתו של הארגון לממש את דרישת רבותינו נשיאינו מאת התלמידים 'התמימים' להשפיע על הסביבה - בין תלמידי הישיבה עצמם, להשפיע אחד על השני בסיוע ללימוד ובתיקון המידות והמעשים, וגם לקרב יהודים אחרים ולחזק אותם ביראת שמיים ובקיום המצוות.

תש"ל

"י' שבט הגדול", כך מכנים אותו החסידים. י' שבט חל באותה שנה בשבת, ובערב שבת לאחר חצות היום נערכה התוועדות מיוחדת, לרגל סיום כתיבת ספר התורה לקבלת פני משיח צדקנו, בהשתתפות הרבי.

התרגשות עצומה שררה אז בקרב החסידים. והייתה זו הפעם הראשונה בה הועברו דבריו של הרבי בהתוועדות בשידור חי לכל רחבי העולם.

תשמ"ג

הרבי מבקש להנהיג בכל בתי הספר, מדי יום בפתיחת הלימודים, "רגע של שתיקה", שיוקדש להתבוננות בנוכחותו של הקדוש ברוך הוא והשגחתו. הרבי הציע שהילדים יחתמו על עצומה שתופנה למנהיגי האומה האמריקנית ותדגיש את נחיצות הדבר.

תש"נ

הרבי חילק ספר תניא במהדורה מוגדלת, בצירוף שטר של דולר לתת לצדקה. על שער התניא מופיע הכיתוב: "י"ד שבט תש"נ - ארבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א".

תנש"א

הרבי חילק, גם לנשים וילדים, את הקונטרס "מאמר ברוך שעשה ניסים תרס"ד" של אדמו"ר הרש"ב, בצירוף שני דולרים לתת לצדקה.

תשנ"ב

הרבי חילק לציבור, כולל לנשים וילדים, כשבעת אלפים עותקים של "קונטרס מאמרים - תרפ"ב", שהכיל כמה מאמרי חסידות שאדמו"ר הרי"צ אמר שבעים שנה קודם לכן ומעולם לא ראו אור, בצירוף שני דולרים לתת לצדקה. המאמרים הגיעו זמן מה לפני כן למערכת ההוצאה לאור של קה"ת, והרבי הורה להדפיס אותם בקונטרס מיוחד.

יא שבט

תש"ב

נקנתה חלקת חב"ד בבית העלמין מונטיפיורי בקווינס, ניו יורק. הרבנית שטערנא שרה, אשת אדמו"ר הרש"ב, שנפטרה כעבור שלושה ימים, הייתה הראשונה שנקברה בחלקה זו.

תשל"ו

הרבי שולח את הקבוצה הראשונה של השלוחים לארץ הקודש, בהם אברכים צעירים נשואים וגם בחורים, לירושלים ולצפת.

לפני צאתם העניק הרבי לכל אחד מהם את כרך יא של "לקוטי שיחות" שיצא אז לאור, כשהעותקים הובאו בדחיפות מבית הדפוס עוד לפני שהספיקו לכוון אותם. ולכל אחת מנשות השלוחים העניק הרבי סידור תהילת השם.

שבת קודש פרשת בא

ו שבט

- כל¹ אחד צריך להשתדל לעלות לתורה.
- אם אין מספיק עליות לכל העולים, יעשו כמה מניינים לקריאה בתורה ובכל קריאה לא יוסיפו על מספר העליות הרגיל (שבעה עולים ומפטיר). אפשר לעשות את הקריאות גם לפני תפילת שחרית².
- בכל קריאה צריך שיהיו נוכחים לפחות שישה אנשים שעדיין לא שמעו את קריאת התורה ומתכוונים לצאת ידי חובה³. ומי שמאזין לקריאת התורה במקום אחד כדי להשלים מניין וכדומה, ומתכוון להיות אחד מששת השומעים בקריאה אחרת, יכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו.
- העולה למפטיר יהיה החשוב שבמניין, בהסכמת רוב המניין, או שייבחר בהגרלה.
- עורכים 'קידוש' והתוועדות⁴.

יום שלישי

ט שבט

מנהגי יום ההילולא

- לפנות ערב, מיד אחר (התחלת) השקיעה⁵, מדליקים בכל בית נר שידלוק עד צאת הכוכבים למוחרת, ועדיף שיהיה זה נר משעווה.
- לתפילת ערבית, וכן בשחרית ומנחה מחר, יש להדליק חמישה נרות בבית הכנסת, שידלקו בעת התפילות.
- יש לבחור מי ישמש שליח ציבור לתפילות, ונכון לחלק את התפילות בין אנ"ש כדי לזכות כמה שיותר.
- אחרי סיום כל תפילה, שליח הציבור יאמר את סדר הקדיש דרבנן כמו האבלים: מסיים בקול את המשניות (אפשר ללמוד את המשניות לפני

חזרת הש"ץ ולהגיע עד לפני הסיום)⁶, אחר כך אומר בלחש כמה שורות בתניא (המנהג הנפוץ לומר "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש"), ואחר כך את הקדיש.

- אחרי תפילת ערבית יחזור אחד המתפללים בעל פה חלק מהמאמר "באתי לגני" תש"י [מודפס בספר המאמרים תש"י, עמוד 111]. ואם אין מי שיחזור בעל פה, ילמדו מבפנים.

מנהגים שיש לקיים במשך ה'מעט לעת' של יום ההילולא

- ללמוד פרקי משניות שמתחילים באותיות שמו של אדמו"ר הרי"צ. כדי להקל על הציבור, מוצעים כאן פרקים קלים יחסית לפי הסדר: פרק ח במסכת יומא (י), פרק ב במסכת דמאי (ו), פרק ב במסכת תענית (ס), פרק ב במסכת חלה (פ), פרק א במסכת ביכורים / לחזור על הפרק הראשון (י), פרק ט במסכת פרה (צ), פרק כב במסכת שבת (ח), ופרק ח במסכת נדרים (ק).

- לערוך התוועדות. את התוועדות יש לפתוח בדבר תורה מאת אדמו"ר הרי"צ⁷.

- לקבוע שעה להסביר לבני המשפחה על אדמו"ר הרי"צ ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו.

- לבקר בבתי כנסת ובתי מדרש באזור ולחזור פתגם או רעיון מתורתו של אדמו"ר הרי"צ, להסביר על האהבת ישראל שרחש לכולם, ולהסביר גם אודות תקנתו על אמירת שיעור התהלים היומי, לימוד שיעור החומש היומי עם פירוש רש"י, ובמקומות המתאימים לכך גם על שיעור התניא היומי. אם אפשר, יש לשלב ולעשות זאת מתוך 'התוועדות'.

- לבקר בהתכנסויות נוער ולהסביר להם, בלשונו של הרבי, "איך שחיבה יתירה נודעת להם תמיד מאת כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר, ואת אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ, החום והחיות שהם מסגולת הנוער".

6. ספר-המנהגים עמ' 77.

7. 'מנהגי מלך' (תשנ"ו) ס"ע 32.

8. ע"פ שיחת כ' מנ"א תשל"א בתחילתה.

1. מנהגי ההילולא - על פי מכתב הרבי, אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים עמ' 95, ובכ"מ.

2. עיין אג"ק ח"ג עמ' ד. וע' 'התפלה כהלכתה' פט"ז ס"ה ובהערות.

3. קצות-השולחן סי' כה ס"ד.

4. 'תורת-מנחם - התוועדויות' תשי"ב ח"א עמ' 286.

5. ע"פ ספר-המנהגים עמ' 79. ולא כמ"ש בנטעי-גבריאל הל' אבילות ח"ב פע"ה ס"א.

- בו מבקש החסיד מהרבי שיעור רחמים על נפשו:
- מקפידים לכתוב את הפ"נ רק אחרי טבילה במקווה¹⁵.
- נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק, נטול כיתוב או שורות וכדומה.
- לפני הכתיבה נוטלים ידיים, וכותבים כשחגורים באבנט.
- כותבים: "פ"נ, כ"ק אדמו"ר, אנא לעורר רחמים רבים עלי / עלינו [השמות המלאים - שם פרטי ושם האם] (ואם כותבים עבור אחרים, כותבים "לעורר רחמים רבים עבור" ואז כותבים את השמות¹⁶), ולאחר מכן מפרטים את הבקשות ברוחניות ובגשמיות.
- אחר כך קוראים את הפ"נ, ובשעת הקריאה יצייר לעצמו את פניו הקדושות של הרבי כאילו עומד לפניו.
- אחר כך מניחים את הפ"נ בתוך אחד מספרי הרבי, ושולחים אל האוהל (בפקס: 7187234444, בדואר אלקטרוני: ohel@ohelchabad.org, בוואצאפ: 17187234545+).

תפילת מנחה

- לפני תפילת מנחה, כל אחד תורם לעניינים ששייכים לרבי, עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה.
- אחרי תפילת מנחה מסיימים את חזרת החלק האחרון של המאמר "באתי לגני". לאחר מכן כל אחד לומד לעצמו עוד פרק תנאי, המנהג הנפוץ הוא ללמוד את הביאור על סימן כז באגרת הקודש.

15. אפילו את טיוטת הפ"נ. ראה 'אספקלריה' נספח לכפר חב"ד' גיליון 1243 עמ' 20.
16. בשם המזכיר הרה"ח ר"ל ע"ה גרונר.

- מנהגי יום ההילולא שייכים גם לנשים⁹, וכן יש לשתף בהם אף את הילדים¹⁰.
- נהוג ללמוד פרק אחד מעשרים הפרקים מהמשך המאמרים "באתי לגני" תש"י, לפי הסדר שנה אחר שנה, ואת המאמרים שאמר הרבי על פרק זה. בשנה זו, לומדים את פרק ט"ז מהמשך ואת מאמרי "באתי לגני" תשכ"ו ותשמ"ו המבארים אותו.
- בהתוועדות י' שבת נהג הרבי לעשות מגבית עבור 'קרן תורה'¹¹, שמטרתה לסייע לבחורים המשקיעים כמה שנים עבור לימוד התורה, ללא 'חשבונות' אודות מקור פרנסה עתידית¹².

יום רביעי

י שבט

תפילת שחרית

- לפני תפילת שחרית לומד כל אחד לעצמו פרק תנאי. המנהג הנפוץ הוא ללמוד את סימן כז באגרת הקודש (ללא חלק הביאור על האגרת)¹³.
- כמו כן, כל אחד תורם לעניינים ששייכים לרבי, עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה.
- בימי ההילולא של רבותינו נשיאינו - אומרים תחנון¹⁴.
- לאחר תפילת שחרית חוזרים עוד חלק מהמאמר "באתי לגני", כמו בתפילת ערבית.

כתיבת פ"נ

- לאחר תפילת שחרית וחזרת המאמר, כל אחד כותב וקורא פ"נ ("פדיון נפש") - מכתב אישי

9. ספר-המנהגים עמ' 85, עיי"ש בהערה.

10. על פי הוראות הרבי בכי"ב בשנים האחרונות.

11. ספר-המנהגים עמ' 96.

12. תורת מנחם - התוועדויות כרך יג, עמ' 247 ואילך.

13. ראה גם אנ"ק דבעל ההילולא ח"א עמ' שצ.

14. ספר-המנהגים עמ' 16. וראה גם התוועדויות ח"א עמ' 172 ועוד.

התקשרות

עושים מנוי,
ומקבלים מידי
שבוע למייל
מנה חסידיית
גדושה של



chabadisrael.co.il

ישראל - הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התוועדות • שולחן שבת משפחתי חסידי
רעיון ממאמר חסידות • תמונה מספרת

מוקדש לע"נ הרה"ת ר' **מנחם מענדל הכהן** ב"ר הרה"ת **יהושע זעליק הכהן** ע"ה ומרת **גאלדא** בת הרה"ת **מרדכי ירחמיאל חיים לימא** ע"ה

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרָעָה כִּי־אֲנִי הַכְּבֹדְתִי
אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אֵלָה
בְּקִרְבּוֹ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרָעָה כִּי־אֲנִי
הַכְּבֹדְתִי אֶת־לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אֵלָה
בְּקִרְבּוֹ׃ וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה עוֹל לֹת פְּרָעָה אָרִי אָנָּה יִקְרִית
יָת לָבָה וְיָת לָבָא דַּעֲבֹדָהּ בְּדִיל לְשׂוֹנְאָה אֲתִי אֵלִין
בְּיַחֲיוֹן׃ ב וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאֲזְנֵי בְנֵי וְכוֹ־בְנֵי אֶת אֲשֶׁר
הִתְעַלְלֹתִי בַּמִּצְרִים וְאֶת־אֶתְתִי אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בָם
וְיִדְעָתֶם כִּי־אֲנִי יְהוָה׃ וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאֲזְנֵי בְנֵי וְכוֹ־בְנֵי
אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֹתִי בַּמִּצְרִים וְאֶת־אֶתְתִי אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בָם
וְיִדְעָתֶם כִּי־אֲנִי יְהוָה׃ וּבְדִיל דְּתַשְׁמַעֵי קָדָם בְּרַךְ וְכוֹ בְּרַךְ
יָת נִסִּין דִּי עֲבָדִית בַּמִּצְרִים וְיָת אֲתֻמִּי דִּי שְׁיִיתִי בְּהוֹן
וּמִדְעוֹן אָרִי אָנָּה יְיָ׃ ג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרָעָה
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעֲבָרִים עַד־מָתִי
מֵאַנֶּת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי וְיַעֲבֹדֵנִי׃ וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
אֶל־פְּרָעָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעֲבָרִים
עַד־מָתִי מֵאַנֶּת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי וְיַעֲבֹדֵנִי׃ וְאַתָּה מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן לֹת פְּרָעָה וַאֲמַרוּ לָהּ כְּדוֹן אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי דִּיהִנְדְּאִי
עַד אֲמַתִּי מִסְרֵב אֶת לֹאֲתַכְנָעָא מִן קְדָמִי שְׁלַח עַמִּי
וְיִפְלַחוּן קְדָמִי׃ ד כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח אֶת־עַמִּי
הַגִּנִּי מִבְּיַא מַחֵר אֲרַבָּה בְּגִבְלָךְ׃ כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח
אֶת־עַמִּי הַגִּנִּי מִבְּיַא מַחֵר אֲרַבָּה בְּגִבְלָךְ׃ אָרִי אִם סָרִיב אֶת
לְשַׁלַּח יָת עַמִּי הָא אָנָּה מִיָּתִי מַחֵר גּוֹבָא בַּתְּחוּמֵךְ׃
ה וְכִסְפָּה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְלֹא יוֹכַל לָרֹאת אֶת־הָאָרֶץ
וְאָכַל׃ א אֶת־יִתֵּר הַפְּלִטָּה הַנִּשְׁאָרָת לָכֶם מִן־הַבָּרָד
וְאָכַל׃ אֶת־כָּל־הָעֵץ הַצִּמָּח לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה׃ וְכִסְפָּה
אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְלֹא יוֹכַל לָרֹאת אֶת־הָאָרֶץ וְאָכַל׃ א אֶת־יִתֵּר
הַפְּלִטָּה הַנִּשְׁאָרָת לָכֶם מִן־הַבָּרָד וְאָכַל׃ אֶת־כָּל־הָעֵץ
הַצִּמָּח לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה׃ וְחָפָא יָת עֵין שְׁמַשָּׁא דְאַרְעָא וְלֹא
יִכּוֹל לְמַחְזִי יָת אַרְעָא וְיִכּוֹל יָת שְׁאָר שׁוֹכְמָא דְאַשְׁמָאָר
לְכוֹן מִן בְּרָדָא וְיִכּוֹל יָת כָּל אֵילָנָא דְאַצְמַח לְכוֹן מִן
חֻקְלָא׃ ו וּמִלֹּאֹ בְּתִיד וּבְתִי כָל־עֲבָדֶיךָ וּבְתִי כָל־מִצְרַיִם
אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתִיד וְאֲבֹת אֲבֹתִיד מִיּוֹם הַיּוֹתֵם

22

מבקשים ויגרש אתם מאת פני פרעה: לא בן אָזילו כען גבריא ופֿלחו קדם יי ארי יתה אתון בען ותריד יתהון מן קדם פרעה: ס

שני יב ויאמר יהוה אל־מִשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרְצָהּ וְיַעַל עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְיֹאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ אֶת כָּל־אֲשֶׁר הַשָּׂאִיר הַבֶּרֶד: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרְצָהּ וְיַעַל עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וְיֹאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ אֶת כָּל־אֲשֶׁר הַשָּׂאִיר הַבֶּרֶד: וַיֹּאמֶר יי לְמֹשֶׁה אַרְבַּע דְּמָצִיּוֹת וַיְחִי גֹבָא וַיִּסַּק עַל אֶרֶץ דְּמָצִיּוֹת וַיִּכּוֹל ית כָּל עֶסְבָּא דְּאֶרֶץ ית כָּל די אֲשֶׁר בְּרָדָא: יג וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מִטְּהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהִי נֶהָג רֹחַ־קָדִים בְּאֶרֶץ כְּלִיתִיּוֹם הַהוּא וְכָל־חַלְלִילָה הַבֶּקֶר הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נִשָּׂא אֶת־הָאֶרֶץ: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מִטְּהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיְהִי נֶהָג רֹחַ־קָדִים בְּאֶרֶץ כְּלִיתִיּוֹם הַהוּא וְכָל־חַלְלִילָה הַבֶּקֶר הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נִשָּׂא אֶת־הָאֶרֶץ: וַיֹּאמֶר יי דְּבַר רֹחַ קְדוּמָא בְּאֶרֶץ כָּל יוֹמָא הַהוּא וְכָל לִילְיָא צִפְרָא תְּהוּ וְרוּחַ קְדוּמָא נָטַל ית גֹּבָא: יד וַיַּעַל הָאֶרֶץ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם כְּבֹד מְאֹד לְפָנָיו לֹא־יָהִיָּה בֵּן אֶרְבָּה כְּמֹהוּ וַאֲחֵרָיו לֹא יִהְיֶה־בָּן: וַיַּעַל הָאֶרֶץ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם כְּבֹד מְאֹד לְפָנָיו לֹא־יָהִיָּה בֵּן אֶרְבָּה כְּמֹהוּ וַאֲחֵרָיו לֹא יִהְיֶה־בָּן: וַיִּסְלַק גֹּבָא עַל כָּל אֶרֶץ דְּמָצִיּוֹת וַיִּשָּׂא בְּכָל תַּחֲסוּם מִצְרַיִם תַּקִּיף לְחֹדָא קְדָמוּהִי לֹא תְּהוּ בֵּן גֹּבָא דְּכֻתָּה וּבְתֻרֻהִי לֹא יְהִי בֵּן: טו וַיִּכֹּם אֶת־עֵין כְּלִי־הָאָרֶץ וַתַּחֲשֹׁךְ הָאֶרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבֶּרֶד וְלֹא־נֹתֵר כְּלִי־רֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּכֹּם אֶת־עֵין כְּלִי־הָאָרֶץ וַתַּחֲשֹׁךְ הָאֶרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֶרֶץ וְאֵת כָּל־פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבֶּרֶד וְלֹא־נֹתֵר כְּלִי־רֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם: וַתַּפֹּא ית עֵין שְׂמֵשָׁא דְּכָל אֶרֶץ וַתִּשְׁכַּח אֶרֶץ וַאֲכַל ית כָּל עֶסְבָּא דְּאֶרֶץ וַיֵּט כָּל פִּירֵי אֵילָנָא די אֲשֶׁר בְּרָדָא וְלֹא אֲשַׁמָּר כָּל יְרוּקָא בְּאֵילָנָא וּבְעֶסְבָּא דְּחַקְלָא בְּכָל

אֶרֶץ דְּמָצִיּוֹת: טז וַיִּמָּתֵר פְּרֻעָה לִקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם: וַיִּמָּתֵר פְּרֻעָה לִקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם: וַאֲחֵי פְרֻעָה לְמַקְרִי לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַאֲמַר חֲבִית קְדָם יי אֶלְהֲכֹן וּלְכֹן: יז וְעַתָּה שָׂא נָא חֲטָאתִי אִיךְ הַפֵּעַם וַתַּעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיִסַּר מַעֲלִי רַק אֶת־חַמּוֹת הַהִיא: וְעַתָּה שָׂא נָא חֲטָאתִי אִיךְ הַפֵּעַם וַתַּעֲתִירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיִסַּר מַעֲלִי רַק אֶת־חַמּוֹת הַהִיא: וַיַּעַן שְׂבוּק כַּעַן לְחֹבִי בְּרַם זִמְנָא תְּדָא וְצִלוּ קְדָם יי אֶלְהֲכֹן וְעַדִּי מִנִּי לְחֹד ית מוֹתָא דְּדִין: יח וַיֵּצֵא מַעַם פְּרֻעָה וַיַּעֲתֵר אֶל־יְהוָה: וַיֵּצֵא מַעַם פְּרֻעָה וַיַּעֲתֵר אֶל־יְהוָה: וַיִּפְק מַלְּוֹת פְּרֻעָה וְצִלִּי קְדָם יי: יט וַיַּחֲפֹד יְהוָה רֹחַ־חַיִּים חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת־הָאֶרֶץ וַתַּקְעֶהּ וַיִּמָּה סוּף לֹא נִשָּׂאֵר אֶרְבָּה אַחֵר בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם: וַיַּחֲפֹד יְהוָה רֹחַ־חַיִּים חֲזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת־הָאֶרֶץ וַתַּקְעֶהּ וַיִּמָּה סוּף לֹא נִשָּׂאֵר אֶרְבָּה אַחֵר בְּכָל גְּבוּל מִצְרַיִם: וַתַּפֹּד יי רֹחַא מַעַרְבָּא תַּקִּיף לְחֹדָא וַיִּטַּל ית גֹּבָא וַרְמַה לִּימָא דְּסוּף לֹא אֲשַׁמָּר גֹּבָא חַד בְּכָל תַּחֲסוּם מִצְרַיִם: כ וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרֻעָה וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרֻעָה וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַאֲתַקֵּף יי ית לְבָא דְּפְרֻעָה וְלֹא שִׁלַּח ית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּמָּשׁ חֹשֶׁךְ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּמָּשׁ חֹשֶׁךְ: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה אַרְבַּע יָדֶיךָ עַל צִית שְׂמִיָּא וַיְהִי חֹשׁוֹכָא עַל אֶרֶץ דְּמָצִיּוֹת כְּמַר דִּיעַדִּי קָבַל לִילְיָא: כב וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשַׁת יָמִים: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשַׁת יָמִים: וַאֲרִים מֹשֶׁה ית יָדָה עַל צִית שְׂמִיָּא וַתְּהוּ חֹשׁוֹךְ קָבַל בְּכָל אֶרֶץ דְּמָצִיּוֹת תַּלְתָּא יוֹמִין: כג לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אֲחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתּוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים וְלְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבָתָם: לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אֲחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתּוֹ שְׁלֹשַׁת יָמִים וְלְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר

בְּמוֹשְׁבָתָם: לֹא חָזוּ אֶנֶשׁ יָת אַחֲזֵהי וְלֹא קָמוּ אֶנֶשׁ
מִתְחַתֵּיהֶי תִלְתָּא יוֹמִין וְלָכֵל בְּגִי יִשְׂרָאֵל הָוָה נְהוֹרָא
בְּמוֹתְכֵנְהוֹן:

שְׁלִישִׁי כִּי וַיִּקְרָא פְּרָעָה אֶל־מִשָּׁה וַיֹּאמֶר לָכֹו עֲבֹדוּ
אֶת־יְהוָה רַק צֵאנֶכֶם וּבְקִרְכֶּם יֵצֵג גַּם־טַפְכֶּם יֵלֶךְ
עִמָּכֶם: וַיִּקְרָא פְּרָעָה אֶל־מִשָּׁה וַיֹּאמֶר לָכֹו עֲבֹדוּ אֶת־יְהוָה
רַק צֵאנֶכֶם וּבְקִרְכֶּם יֵצֵג גַּם־טַפְכֶּם יֵלֶךְ עִמָּכֶם: וַיִּקְרָא
פְּרָעָה לְמִשָּׁה וַאֲמַר אֲזִילוּ פִלְחוּ קָדָם יְיָ לַחֲדוּ עֲנֻכּוֹן
וְתוֹכּוֹן שְׁבוּקוֹ אֶף טַפְלֹכּוֹן יֵזִיל עִמָּכּוֹן: כֹּה וַיֹּאמֶר מִשָּׁה
גַּם־אַתָּה תִתֵּן בִּידֵנוּ זְבָחִים וְעֹלֹת וְעֹשִׂינוּ לַיהוָה
אֱלֹהֵינוּ: וַיֹּאמֶר מִשָּׁה גַם־אַתָּה תִתֵּן בִּידֵנוּ זְבָחִים וְעֹלֹת
וְעֹשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ: וַאֲמַר מִשָּׁה אֶף אַתָּה תִמְסַר בִּידְנָא
נִכְסֵת קִדְשֵׁי וְעֲלֹן וְעַבְדִּי קָדָם יְיָ אֱלֹהֵנָא: כִּי וְגַם־מִקְנֵנוּ
יֵלֶךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פֶּרֶסָה בִּי מִמֶּנּוּ נִפְחַ לַעֲבֹד
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנִנְחֵנוּ לֹא־נִדְעַ מוֹה־נַּעֲבֹד אֶת־יְהוָה
עַד־בָּאֵנוּ שָׁמָּה: וְגַם־מִקְנֵנוּ יֵלֶךְ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂאֵר פֶּרֶסָה
בִּי מִמֶּנּוּ נִפְחַ לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנִנְחֵנוּ לֹא־נִדְעַ
מוֹה־נַּעֲבֹד אֶת־יְהוָה עַד־בָּאֵנוּ שָׁמָּה: וְאֶף בְּעִידְנָא יֵזִיל
עִמָּנָא לֹא תִשָּׂאֵר מִדְּעַם אֲרִי מִנָּה אֲנִחְנָא נִסְבִּין לְמַפְלַח
קָדָם יְיָ אֱלֹהֵנָא וְנִנְחֵנָא לִית אֲנִחְנָא יִדְעִין מַה נִּפְלַח קָדָם
יְיָ עַד מִיתְנָא תַּמּוֹן: כִּי וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעָה וְלֹא
אָבָה לְשַׁלְּחָם: וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פְּרָעָה וְלֹא אָבָה
לְשַׁלְּחָם: וְאַתְקַף יְיָ יֵת לָכֹא דְפְרָעָה וְלֹא אָבָה
לְשַׁלְּחוֹתְהוֹן: כֹּה וַיֹּאמְרֵלוּ פְּרָעָה לָךְ מַעֲלִי הִשְׁמַר לָךְ
אֶל־תִּסְקַף רְאוֹת פָּנֵי בִי בְיוֹם רְאִיתֵךְ פָּנֵי תַּמּוֹת:
וַיֹּאמְרֵלוּ פְּרָעָה לָךְ מַעֲלִי הִשְׁמַר לָךְ אֶל־תִּסְקַף רְאוֹת פָּנֵי
בִי בְיוֹם רְאִיתֵךְ פָּנֵי תַּמּוֹת: וַאֲמַר לָהּ פְּרָעָה אֲזִיל מַעֲלִי
אִסְתַּמַּר לָךְ לֹא תוֹסִיף לְמַחְזִי אִפִּי אֲרִי בְיוֹמָא דְתַחְזִי אִפִּי
תַּמּוֹת: כֹּה וַיֹּאמֶר מִשָּׁה בֵּן דְּבִרְתָּ לֹא־אִסְקַף עוֹד רְאוֹת
פָּנִיךְ: וַיֹּאמֶר מִשָּׁה בֵּן דְּבִרְתָּ לֹא־אִסְקַף עוֹד רְאוֹת פָּנִיךְ:
וַאֲמַר מִשָּׁה רְאוֹת מְלִילְתָא לֹא אוֹסִיף עוֹד לְמַחְזִי
אִפִּיךְ: פ א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה עוֹד נִגַּע אַחֲרֵי אֲבִיא
עַל־פְּרָעָה וְעַל־מִצְרַיִם אַחֲרֵי־כֵן יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה
בְּשַׁלְּחוֹ בְּלָה גֶרֶשׁ יִגְרֹשׁ אֶתְכֶם מִזֶּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה

אֶל־מִשָּׁה עוֹד נִגַּע אַחֲרֵי אֲבִיא עַל־פְּרָעָה וְעַל־מִצְרַיִם
אַחֲרֵי־כֵן יִשְׁלַח אֶתְכֶם מִזֶּה בְּשַׁלְּחוֹ בְּלָה גֶרֶשׁ יִגְרֹשׁ אֶתְכֶם
מִזֶּה: וַאֲמַר יְיָ לְמִשָּׁה עוֹד מִכְתֵּשׁ חֹד אֵיתִי עַל פְּרָעָה וְעַל
מִצְרַיִם בְּתַר כֵּן יִשְׁלַח יִתְכּוֹן מִכָּא בְּשַׁלְּחוֹתָה גְּמִירָא
תִּרְכָּא יִתְרִיד יִתְכּוֹן מִכָּא: ב דְּבִרְנָא בְּאֻזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאַלּוּ
אִישׁ א מֵאֵת רַעְהוּ וְאִשָּׁה מֵאֵת רַעְיָתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכָלִי
זָהָב: דְּבִרְנָא בְּאֻזְנֵי הָעָם וַיִּשְׁאַלּוּ אִישׁ א מֵאֵת רַעְהוּ
וְאִשָּׁה מֵאֵת רַעְיָתָהּ כְּלִי־כֶסֶף וְכָלִי זָהָב: מ לִיל כְּעַן קָדָם
עָמָא וּשְׂאִילוֹ גְּבַר מִן חֲבֵרָה וְאַתְמָא מִן חֲבֵרָתָה מִנִּין
דְּכֶסֶף וּמִנִּין דְּזָהָב: נ וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־תֵּן הָעָם בְּעִינֵי
מִצְרַיִם גִּם א הָאִישׁ מִשָּׁה גְּדוֹל מְאֹד בְּאַרְצָא מִצְרַיִם
בְּעִינֵי עַבְדֵי־פְּרָעָה וּבְעִינֵי הָעָם: וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־תֵּן הָעָם
בְּעִינֵי מִצְרַיִם גִּם א הָאִישׁ מִשָּׁה גְּדוֹל מְאֹד בְּאַרְצָא מִצְרַיִם
בְּעִינֵי עַבְדֵי־פְּרָעָה וּבְעִינֵי הָעָם: וַיַּחֲבֵר יְיָ יֵת עָמָא לְרַחֲמִין
בְּעִינֵי מִצְרַיִם אֶף גְּבִרָא מִשָּׁה רַב לְחֻדָּא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם
בְּעִינֵי עַבְדֵי פְּרָעָה וּבְעִינֵי עָמָא: ס

רְבִיעִי ד וַיֹּאמֶר מִשָּׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצֵת הַלַּיְלָה אֲנִי
יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר מִשָּׁה כֹּה אָמַר יְהוָה כַּחֲצֵת
הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרַיִם: וַאֲמַר מִשָּׁה כִּדְנָא אָמַר יְיָ
כַּפְלֻגֹת לַיְלָא אָנָּא מִתְגַּלִּי בְּגוּ מִצְרַיִם: ה וּמֵת כְּל־כְּבוֹד
בְּאַרְצָא מִצְרַיִם מִכְּבוֹד פְּרָעָה הֵיטֵב עַל־כִּסְאוֹ עַד כְּבוֹד
הַשְׁפָּחָה אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַרְחִים וְכָל כְּבוֹד בְּהֵמָה: וּמֵת
כְּל־כְּבוֹד בְּאַרְצָא מִצְרַיִם מִכְּבוֹד פְּרָעָה הֵיטֵב עַל־כִּסְאוֹ עַד
כְּבוֹד הַשְׁפָּחָה אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַרְחִים וְכָל כְּבוֹד בְּהֵמָה: וַיּוֹמַת
כָּל בּוֹכְרָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם מִבּוֹכְרָא דְּפְרָעָה דְּעִתִּיד
לְמַתֵּב עַל פְּרִסֵי מַלְכוּתָהּ עַד בּוֹכְרָא דְּאַתְמָא דִּי בְּתַר
רִיחְיָא וְכָל בּוֹכְרָא דְּבָעִירָא: ו וַהֲיִיתָה צִעֲקָה גְּדֻלָּה
כְּכִלְ־אַרְצָא מִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמֹהוּ לֹא נִהְיִיתָה וְכְמֹהוּ לֹא
תִסָּף: ו וַהֲיִיתָה צִעֲקָה גְּדֻלָּה כְּכִלְ־אַרְצָא מִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמֹהוּ
לֹא נִהְיִיתָה וְכְמֹהוּ לֹא תִסָּף: וּתְחִי צֹחֲקָא רַבָּא כְּכָל
אַרְעָא דְּמִצְרַיִם דְּכּוֹתָה לֹא תוֹת וְדְכּוֹתָה לֹא תִסָּף:
ו וְלָכֵל א בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יַחֲרִץ־פִּלְבָּל לְשׁוֹנוֹ לְמֵאִישׁ
וְעַד־בְּהֵמָה לְמַעַן תִּדְרֹעוּן אֲשֶׁר יִפְלֹה יְהוָה בֵּין מִצְרַיִם
וּבֵין יִשְׂרָאֵל: וְלָכֵל א בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יַחֲרִץ־פִּלְבָּל לְשׁוֹנוֹ

למאיש ועד־בהמה למען תדעון אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל: וכל בני ישראל לא ינוק בלבא לישנה למנבח למאנשא ועד בעירא בדיל דתדעון דיפריש יי בין מצרים ובין ישראל: ה וירדו כל־עבדיך אלה אלי והשתחוו־לי לאמר צא אתה וכל־העם אשר־ברגליך ואחר־יכן אצא ויצא מעם־פרעה בחר־י אף: וירדו כל־עבדיך אלה אלי והשתחוו־לי לאמר צא אתה וכל־העם אשר־ברגליך ואחר־יכן אצא ויצא מעם־פרעה בחר־י אף: וימתו כל עבדיך אלין לותי וידעון מני למימר פוק את וכל עמא די עמך ובתר כן אפוק ונפק מלנת פרעה בתקופ רגז: ס ויאמר יהוה אל־משה לא־ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ויאמר יהוה אל־משה לא־ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ואמר יי למשה לא יקבל מנכון פרעה בדיל לאסגא מופתי בארעא דמצרים: י ומשה ואהרן עשו את־כל־המפתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא־שלח את־בני־ישראל מארצו: ומשה ואהרן עשו את־כל־המפתים האלה לפני פרעה ויחזק יהוה את־לב פרעה ולא־שלח את־בני־ישראל מארצו: ומשה ואהרן עבדו ית כל מופתֵי האלִין גדם פרעה ואת־קוף יי ית לבא דפרעה ולא שלח ית בני ישראל מארעה: ס א ויאמר יהוה אל־משה וא־לא־אהרן בארץ מצרים לאמר: ויאמר יהוה אל־משה וא־לא־אהרן בארץ מצרים לאמר: ואמר יי למשה ולא־הרן בארעא דמצרים למימר: ב החדש הזה לכם ראש חֲדָשִׁים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: הנה לכם ראש חֲדָשִׁים ראשון הוא לכם לחדשי השנה: ירחא הדין לכון ריש ירחין קדמאי הוא לכון לירחי שתא: ג דברו אל־בִּלְעָזֶר יִשְׂרָאֵל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שֶׁה לְבִית־אֵבֶת שֶׁה לְבִית: דברו אל־בִּלְעָזֶר יִשְׂרָאֵל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש שֶׁה לְבִית־אֵבֶת שֶׁה לְבִית: מלילו עם כל כנשתא דישראל למימר בעסרָא לירחא הדין ויסבון להון גבר אמר לבית אבא אמר לביתא: ד ואם־

ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל־ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו עליהשה: ואם־ימעט הבית מהיות משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל־ביתו במכסת נפשת איש לפי אכלו תכסו עליהשה: ואם יזעיר ביתא מלאתמנא על אמרא ויסב הוא ושיכבה דקריב לביתה במנין נפשתא גבר לפום מיכלה תתמנן על אמרא: ה שֶׁה תמים זכר בן־שנה יהיה לכם מוֹהֲבָשִׁים ומוֹהֲעָנִים תקחו: שֶׁה תמים זכר בן־שנה יהיה לכם מוֹהֲבָשִׁים ומוֹהֲעָנִים תקחו: אמר שלים דכר בר שתא יהי לכון מן אמריא ומן עזיא תסבון: ו יהיה לכם למוֹשְׁמֶרֶת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אותו כל קהל עדת־ישראל בין הערבים: ויהי לכם למוֹשְׁמֶרֶת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושחטו אותו כל קהל עדת־ישראל בין הערבים: ויהי לכון למטרא עד ארבעא עסרא יומא לירחא הדין ויסבון יתה כל קהלא כנשתא דישראל בין שמשאי: ז ולקחו מוֹהֲדִים ונתנו על־שתי המזוזות ועל־המשקוף על הבתים אשר־יאכלו אותו בהם: ולקחו מוֹהֲדִים ונתנו על־שתי המזוזות ועל־המשקוף על הבתים אשר־יאכלו אותו בהם: ויסבון מן דמא ויתננו על תרין ספיא ועל שקפא על בפיא דזכלון יתה בהון: ח ואכלו את־הבשר בלילה הזה צִלִּיאֵשׁ ומוֹצֹת על־מִרְרִים יאכלהו: ואכלו את־הבשר בלילה הזה צִלִּיאֵשׁ ומוֹצֹת על־מִרְרִים יאכלהו: וזכלון ית בסרא בליליא ההוא טוי נור ופסיר על מרין יכלגה: ט אל־תאכלו ממנו נֶאֱשׁ וּבָשָׁל מְבֻשָּׁל בָּמִים כִּי אִם־צִלִּיאֵשׁ ראשו על־פִּרְעֵיו ועל־קִרְבּוֹ: אל־תאכלו ממנו נֶאֱשׁ וּבָשָׁל מְבֻשָּׁל בָּמִים כִּי אִם־צִלִּיאֵשׁ ראשו על־פִּרְעֵיו ועל־קִרְבּוֹ: לא תיכלון מנה בד חי ואף לא בשלא מְבֻשָּׁל בָּמִים אֶלֶהֶן טוי נור רישה על פרעוהי ועל גוה: י ולא־תותירו ממנו עד־בקר והנותר ממנו עד־בקר באש תשרפו: ולא־תותירו ממנו עד־בקר והנותר ממנו עד־בקר באש תשרפו: ולא תשארון מנה עד צפרא ודישתאר מנה עד צפרא כננרא תוקדון: יא וְכָכָה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֶם

חַגִּיִּים נַעֲלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם וּמִקְלָכֶם בְּיָדְכֶם וְאִכְלֹתֶם
 אֹתוֹ בַּחֲפוּזִין פֶּסַח הוּא לַיהוָה: וְכָכָה תֹאכְלוּ אֹתוֹ
 מִתְנַיִכֶם חַגִּיִּים נַעֲלִיכֶם בְּרִגְלֵיכֶם וּמִקְלָכֶם בְּיָדְכֶם
 וְאִכְלֹתֶם אֹתוֹ בַּחֲפוּזִין פֶּסַח הוּא לַיהוָה: וּכְדִין תִּיכְלוּ יְתֵה
 חֲרָצִיכֹן יְהוֹן אֲסִירִין מִסְגִּיכֹן בְּרִגְלִיכֹן וְחֲטִירִיכֹן
 בְּיָדִיכֹן וְתִיכְלוּ יְתֵה בְּהִילֹו פֶּסַחָהּ הוּא קָדֵם יִי:
 י וְעִבְרִיתִי בְּאַרְצֵי־מִצְרַיִם בְּלִילָה הִיא וְהִפִּיתִי כָּל־בָּכוֹר
 בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד־בְּהֵמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם
 אֲעִשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה: וְעִבְרִיתִי בְּאַרְצֵי־מִצְרַיִם בְּלִילָה
 הִיא וְהִפִּיתִי כָּל־בָּכוֹר בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם מֵאֲדָם וְעַד־בְּהֵמָה
 וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעִשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה: וְאֶתְגַּלִּיתִי
 בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם בְּלִילָא הַדִּין וְאֶקְטוּל כָּל בּוֹכְרָא בְּאַרְעָא
 דְּמִצְרַיִם מֵאַנְשָׁא וְעַד בְּעִירָא וּבְכָל טַעֲוַת מִצְרַיִם אֶעֱבֹד
 דִּינִין אָנָּה יִי: י וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לָאוֹת עַל הַתֵּיבֹת אֲשֶׁר
 אַתֶּם שָׁם וְרֵאִיתִי אֶת־הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא־יְהִיֶּה
 כֶּכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בְּהַפְּתִי בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם: וְהָיָה הַדָּם
 לָכֶם לָאוֹת עַל הַתֵּיבֹת אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם וְרֵאִיתִי אֶת־הַדָּם
 וּפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא־יְהִיֶּה כֶּכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית בְּהַפְּתִי
 בְּאַרְצֵי מִצְרַיִם: וְהִיא דְּמָא לִכּוֹן לָאוֹת עַל פְּתִיָּא דִּי אַתּוּן
 תַּמָּן וְאַחֲרֵי יֵת דְּמָא וְאַחֲסוּס עֲלִיכֹן וְלֹא יְהִי כֹכּוֹן מוֹתָא
 לְחַבְלָא בְּמִקְטְלֵי בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם: י וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה
 לָכֶם לְזִכָּרוֹן וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חֹג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת
 עוֹלָם תַּחֲגֹּהוּ: וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכָּרוֹן וְחַגְתֶּם אֹתוֹ
 חֹג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם תַּחֲגֹּהוּ: וְהִיא יוֹמָא הַדִּין
 לִכּוֹן לְדוֹכְרָנָא וְתַחֲגֹון יְתֵה תַּחֲגֹון קָדֵם יִי לְדִרְיֹכֹן קָנִים
 עֲלֵם תַּחֲגֹנָה: טו שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֵךְ בְּיוֹם
 הָרֵאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׁאֹר מִבְּתִיכֶם כִּי א בְּלִילָא חֲמוֹץ
 וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרֵאשׁוֹן עַד־יּוֹם
 הַשְּׁבִיעִי: שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֵךְ בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן
 תִּשְׁבִּיתוּ שְׁאֹר מִבְּתִיכֶם כִּי א בְּלִילָא חֲמוֹץ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ
 הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרֵאשׁוֹן עַד־יּוֹם הַשְּׁבִיעִי: שְׁבַעַת
 יוֹמִין פִּטִּיר תִּיכְלוּן בְּרֵם בְּיוֹמָא קְדָמָה תִּבְטְלוּן חֲמִיע
 מִבְּתִיכֹן אָרִי כָּל דְּיִכּוֹל חֲמִיע וְיִשְׁתַּחֲוִי אָנְשָׁא הַהוּא
 מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא קְדָמָה עַד יוֹמָא שְׁבִיעָאָה: טז וּבְיוֹם

הָרֵאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יְהִי
 לָכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא־יַעֲשֶׂה בְּהֵם אֵךְ אֲשֶׁר יֹאכֵל
 לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם: וּבְיוֹם הָרֵאשׁוֹן
 מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כָּל־
 מְלָאכָה לֹא־יַעֲשֶׂה בְּהֵם אֵךְ אֲשֶׁר יֹאכֵל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא
 לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם: וּבְיוֹמָא קְדָמָה מְעַרַע קְדִישׁ וּבְיוֹמָא
 שְׁבִיעָאָה מְעַרַע קְדִישׁ יְהִי לִכּוֹן כָּל עִיבִידָא לֹא יִתְעַבֵּד
 בְּהוֹן בְּרֵם דִּי מִתְאַכֵּל לְכָל נֶפֶשׁ הוּא בְּלַחְדוּדָהּ יִתְעַבֵּד
 לִכּוֹן: יז וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־הַמִּצְוֹת כִּי בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
 הוֹצֵאתִי אֶת־עַבְדֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְשִׁמְרַתֶּם אֹתִי
 הַיּוֹם הַזֶּה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־הַמִּצְוֹת
 כִּי בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת־עַבְדֵיכֶם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וְשִׁמְרַתֶּם אֹתִי הַיּוֹם הַזֶּה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם:
 וְתִשְׁרוּן יֵת פִּטִּירָא אָרִי בְּכֹון יוֹמָא הַדִּין אֲפִיקִית יֵת
 חִילִיכֹן מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם וְתִשְׁרוּן יֵת יוֹמָא הַדִּין לְדִרְיֹכֹן
 קָנִים עֲלֵם: יח בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ בְּעֶרֶב
 תֹּאכְלוּ מִצָּת עֹד יוֹם הָאֶחָד וְעִשְׂרִים לְחֹדֶשׁ בְּעֶרֶב:
 בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ בְּעֶרֶב תֹּאכְלוּ מִצָּת עֹד
 יוֹם הָאֶחָד וְעִשְׂרִים לְחֹדֶשׁ בְּעֶרֶב: כג יִסֵּן בְּאַרְבַּעַת עָסְרָא
 יוֹמָא לִירְחָא בְּרִמְשָׁא תִיכְלוּן פִּטִּירָא עַד יוֹמָא עָסְרִין וְחַד
 לִירְחָא בְּרִמְשָׁא: יט שְׁבַעַת יָמִים שְׁאֹר לֹא יִמְצָא
 בְּבִתְיֹכֶם כִּי א בְּלִילָא מִחֲמִצָּת וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא
 מִיִּשְׂרָאֵל בֶּגֶד וּבְאַזְרוֹחַ הָאָרֶץ: שְׁבַעַת יָמִים שְׁאֹר
 לֹא יִמְצָא בְּבִתְיֹכֶם כִּי א בְּלִילָא מִחֲמִצָּת וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ
 הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל בֶּגֶד וּבְאַזְרוֹחַ הָאָרֶץ: שְׁבַעַת יוֹמִין
 חֲמִיר לֹא יִשְׁתַּכַּח בְּבִתְיֹכֹן אָרִי כָּל דְּיִכּוֹל מִחֲמִיעָא
 וְיִשְׁתַּחֲוִי אָנְשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל בְּגִיּוֹרָא וּבִיִּצְיָא
 דְּאַרְעָא: כ בְּלִילָא מִחֲמִצָּת לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם
 תֹּאכְלוּ מִצּוֹת: כג בְּלִילָא מִחֲמִצָּת לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם
 תֹּאכְלוּ מִצּוֹת: כד מִחֲמִיעָא לֹא תִיכְלוּן בְּכָל מוֹתְבִיכֹן
 תִּיכְלוּן פִּטִּירָא: כ

חֲמִישִׁי כֹא וְקִרְא מוֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
 מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵּיכֶם וְשִׁמְטוּ הַפֶּסַח:
 וַיִּקְרָא מוֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ

לכם צאן למשפחתכם ושחטו הפסח: וקרא משה לכל סבי ישראל ואמר להון אתנגידו וסיכו לכון (מן בני) ענא לזרעיתכון וכוסו פסקא: כב ולקחתם אגדת אוזב ומבלתם בדם אשר-בסר והנעתם אל-המשקוף ואל-שתי המזוזות מן-הדם אשר בסר ואתם לא תצאו איש מפתח-ביתו עד-בקר: ולקחתם אגדת אוזב ומבלתם בדם אשר-בסר והנעתם אל-המשקוף ואל-שתי המזוזות מן-הדם אשר בסר ואתם לא תצאו איש מפתח-ביתו עד-בקר: ותסבון אסרת אוזבא ותטבלון בדמא דבמנא ומדון לשקפא ולתרין ספיא מן דמא דבמנא ואתון לא תפקון אנש מתרע ביתה עד צפרא: כנ ועבר יהוה לנגף את-מצרים וראה את-הדם על-המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על-הפתח ולא יתן המושחית לבא אל-בתיכם לנגף: ועבר יהוה לנגף את-מצרים וראה את-הדם על-המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהוה על-הפתח ולא יתן המושחית לבא אל-בתיכם לנגף: ויהגלי יי לממחי ית מצרים ויחזי ית דמא על שקפא ועל תרין ספיא ויחוס יי על תרעא ולא ישבוק לחבלא למיעל לבתיכון לממחי: כד ושמרתם את-הדבר הזה לחק-לך ולבניך עד-עולם: ושמרתם את-הדבר הזה לחק-לך ולבניך עד-עולם: ותשרון ית פתגמא הדין לקים לך ולבניך עד עולם: כה והיה כיתבאו אל-הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את-העבדה הזאת: והיה כיתבאו אל-הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את-העבדה הזאת: ויהי ארי תעלון לארעא דיתן יי לכון קמא די מליל ותשרון ית פלחנא הדין: כו והיה כייאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: והיה כייאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ויהי ארי יימרון לכון בניכון מה פלחנא הדין לכון: כז ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי בני-ישראל במצרים בנגפו את-מצרים ואת-בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: ואמרתם זבח-פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי בני-ישראל במצרים בנגפו את-מצרים

ואת-בתינו הציל ויקד העם וישתחוו: ותימרון דבח חיס הוא קדם יי די חס על פתי בני ישראל במצרים כד הנה מחי ית מצראי וית פתנא שזיב וקרע עמא וסגידו: כח וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה ואהרן בן עשו: וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה את-משה ואהרן בן עשו: ואזלו ועברו בני ישראל קמא דפקיד יי ית משה ואהרן בן עברו: ס שיש כט ויהי א פחצי הלילה ויהוה הפה כל-בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו עד בכור השכי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה: ויהי א פחצי הלילה ויהוה הפה כל-בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו עד בכור השכי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה: ויהוה בפלגות ליליא ויי קטל כל בוכרא בארעא דמצרים מבוכרא דפרעה דעתיד למתב על פריסי מלכותה עד בוכרא דשביא די בבית אסידי וכל בוכרא דבעירא: ל ונקם פרעה לילה הוא וכל-עבריו וכל-מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כייאין בית אשר אין-שם מת: ונקם פרעה לילה הוא וכל-עבריו וכל-מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כייאין בית אשר אין-שם מת: ונקם פרעה ליליא הוא וכל עבדוהי וכל מצרים ויהוה צוהתא וכתא במצרים ארי לית ביתא די לית הנה בה פתון מתא: לא ויקרא למשה ואהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גס-אתם גס-בני ישראל וילכו עברו את-יהוה כדברכם: ויקרא למשה ואהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גס-אתם גס-בני ישראל וילכו עברו את-יהוה כדברכם: וקרא למשה ואהרן ליליא ואמר קומו פוקו מגו עמי אף אתון אף בני ישראל ואזילו פלחו קדם יי קמא דהיתון אמרין: לא גס צאנכם גס-בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גס-אתי: גס-צאנכם גס-בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גס-אתי: אף עזכון אף תורכון דברו קמא די מללתון ואזילו וצלו אף עלי: א ותחזק מצרים על-העם למהר לשלחם מן-הארץ כי אמרו פלגו מתים: ותחזק מצרים על-העם למהר לשלחם מן-הארץ כי אמרו

בָּלְנוּ מֵתִים: וּתְקִיפֹת מִצְרִים עַל עַמָּא לְאוֹחָא
 לְשִׁלְחוֹתְהוֹן מִן אֶרֶץ אֲרִי אֲמָרוּ בְּלָנָא מִיתִין: לֹא וַיֵּשְׂא
 הָעָם אֶת־בָּצָקוֹ טָרָם יַחֲמִין מִשְׁאֲרֵתָם צָרַת
 בְּשִׁמְלָתָם עַל־שִׁכְמָם: וַיֵּשְׂא הָעָם אֶת־בָּצָקוֹ טָרָם יַחֲמִין
 מִשְׁאֲרֵתָם צָרַת בְּשִׁמְלָתָם עַל־שִׁכְמָם: וַיִּטַּל עַמָּא יָת
 לִישִׁיהוֹן עַד לֹא חָמַע מוֹתֵר אֲצֻתְהוֹן צָרִיר בִּלְכֻשִׁיהוֹן
 עַל כְּתֻפִּיהוֹן: לֹא וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּדָבָר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ
 מִמִּצְרַיִם כְּלִי־כֶסֶף וְכִלְיָ וְהָב וּשְׁמֹלֹת: וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ
 כְּדָבָר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם כְּלִי־כֶסֶף וְכִלְיָ וְהָב וּשְׁמֹלֹת:
 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְדוּ כְּכֹתֶנֶת דְּמֹשֶׁה וַשִּׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם מִנִּין
 דְּכֶסֶף וּמִנִּין דְּהָב וּלְבוּשִׁין: לֹא וַיְהִי וְגַלְתָּן אֶת־חֵן הָעָם
 בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיִּשְׁאֲלוּם וַיַּנְצִלוּ אֶת־מִצְרַיִם: וַיְהִי וְגַלְתָּן
 אֶת־חֵן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיִּשְׁאֲלוּם וַיַּנְצִלוּ אֶת־מִצְרַיִם:
 וַיִּיְיָ הָב יָת עַמָּא לְרַחֲמִין בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַשִּׁאֲלוּם וַיַּנְצִלוּם וַיַּנְצִלוּ
 יָת מִצְרַיִם: פ לֹא וַיִּסְעוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרַעְמֶסֶם סִכְתָּה
 בְּשִׁש־מֵאוֹת אֱלָף רַגְלֵי הַנְּבָרִים לְבָר מִטָּף: וַיִּסְעוּ
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרַעְמֶסֶם סִכְתָּה בְּשִׁש־מֵאוֹת אֱלָף רַגְלֵי
 הַנְּבָרִים לְבָר מִטָּף: וַיִּטְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִרַעְמֶסֶם לִסְכוֹת
 כִּשְׁתֵּי מֵאָה אֶלְפִין רַגְלָאִין גְּבֻרָאִין בַּר מִשְׁפָּלָא: לֹא וַנִּגְם
 עָרֵב רַב עָלָה אֹתָם וַצֹּאן וּבָקָר מִקִּנְיָה כְּבֹד מֵאֹד:
 וַנִּגְם־עָרֵב רַב עָלָה אֹתָם וַצֹּאן וּבָקָר מִקִּנְיָה כְּבֹד מֵאֹד: וְאַף
 נֹבְרָאִין סִגְיָאִין סִלְקִיו עֲמֵהוֹן וַעֲנָא וְתוֹרִין בְּעִירָא סִגְיָא
 לְחֻדָּא: לֹא וַיֵּאֲפוּ אֶת־הַבָּצֶק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם
 עֲנֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חֲמִין כִּי־גִרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכְלוּ
 לְהַתְמַהֲמֶה וַנִּגְם־צֹדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם: וַיֵּאֲפוּ אֶת־הַבָּצֶק
 אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲנֹת מִצּוֹת כִּי לֹא חֲמִין כִּי־גִרְשׁוּ
 מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכְלוּ לְהַתְמַהֲמֶה וַנִּגְם־צֹדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם:
 וַאֲפֹ יָת לִישָׂא דִּי אֲפִיקוּ מִמִּצְרַיִם גְּרִיצָן פִּטְרִין אֲרִי לֹא
 חָמַע אֲרִי אֲתִרְכוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכִּילוּ לְאַתְעֲבָבָא וְאַף
 וּוּדִין לֹא עָבְדוּ לְהוֹן: מ וּמוֹשֶׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבוּ
 בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וּמוֹשֶׁב בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת
 שָׁנָה: וּמוֹתֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי יַחֲבִיבוּ מִמִּצְרַיִם אֶרְבַּע מֵאָה
 וַתִּלְתִּין שָׁנִין: מֵא וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת

שָׁנָה וַיְהִי בַעֲצֹם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל־צִבְאוֹת יְהוָה
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת
 שָׁנָה וַיְהִי בַעֲצֹם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל־צִבְאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם: וְהָיָה מִסּוּף אַרְבַּע מֵאָה וַתִּלְתִּין שָׁנִין וְהָיָה כִּכְרוֹן
 יוֹמָא הַדִּין נִפְקִי כָּל חִילָא דְּנִי מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם: מֵכ לֵיל
 שְׁמֵרִים הוּא לִיהוָה לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא־
 חִילָא הַזֶּה לִיהוָה שְׁמֵרִים לְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדִרְתָּם:
 לֵיל שְׁמֵרִים הוּא לִיהוָה לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא־
 חִילָא הַזֶּה לִיהוָה שְׁמֵרִים לְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדִרְתָּם: לִיל־
 נָטִיר הוּא קָדָם יי לְאַפְקוֹתְהוֹן מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם הוּא
 לִילָא הַדִּין קָדָם יי נָטִירִין לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְדִרְתָּהוֹן: פ מֵא וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת
 הַפֶּסַח כָּל־בֶּן־יִבְרָא לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כָּל־בֶּן־יִבְרָא לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: וַאֲמַר
 יי לְמֹשֶׁה וְלֵאחֲרָיו דָּא גִזְרִית פִּסְקָא כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל
 דִּישְׁתַּמֵּד לֹא יִכּוֹל בַּה: מֵד וְכִלְעֵבֶד אִישׁ מִקִּנְיַת־כֶּסֶף
 וּמִלְתָּה אֹתוֹ אִין יֵאכֹל בּוֹ: וְכִלְעֵבֶד אִישׁ מִקִּנְיַת־כֶּסֶף
 וּמִלְתָּה אֹתוֹ אִין יֵאכֹל בּוֹ: וְכָל עֶבֶד גִּבֹּר זָבִינִי כִּסְפָּא
 וְתַגְזֹר יָתָה בְּכֹן יִכּוֹל בַּה: מֵה תוֹשֵׁב וְשִׁכּוּר לֹא־יֵאכֹל
 בּוֹ: תוֹשֵׁב וְשִׁכּוּר לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: תוֹתֵבָא וְאַגִּירָא לֹא יִכּוֹל
 בַּה: מֵו בְּבֵית אַחַד יֵאכֹל לֹא־תוֹצִיא מִן־הַבַּיִת מִן־
 תְּבִשָּׁר חוּצָה וְעֵצִים לֹא תִשְׁבְּרוּ: בְּבֵית אַחַד יֵאכֹל
 לֹא־תוֹצִיא מִן־הַבַּיִת מִן־תְּבִשָּׁר חוּצָה וְעֵצִים לֹא תִשְׁבְּרוּ
 בּוֹ: בְּחִבּוּדָא תִּדָּא יִתְאַבֵּל לֹא תִפִּיק מִן בֵּיתָא מִן בִּסְרָא
 לְבָרָא וְגִרְמָא לֹא תִתְבַּרְוִן בַּה: מֵז כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ
 אֹתוֹ: כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: כָּל כְּנִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל
 יַעֲבִדוּן יָתָה: מֵח וְכִי־יִגֹּר אֶתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לִיהוָה
 הַמּוֹל לֹא כְּלִזְכֹּר וְאִין יִקְרַב לְעִשְׂתוֹ וְהָיָה בְּאֹזְרָח
 הָאֶרֶץ וְכִלְעֵרֶל לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: וְכִי־יִגֹּר אֶתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה
 פֶסַח לִיהוָה הַמּוֹל לֹא כְּלִזְכֹּר וְאִין יִקְרַב לְעִשְׂתוֹ וְהָיָה
 בְּאֹזְרָח הָאֶרֶץ וְכִלְעֵרֶל לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: וְאַרְיִי יִתְגִּיר עֲמָךְ
 גִּירָא וְיַעֲבֹד פִּסְקָא קָדָם יי מִגְזֹר לֹא כָּל דְּכֹנָא וּבְכֹן
 יִקְרַב לְמַעֲבָדָה וַיְהִי כִּנְצִיבָא דְּאֶרֶץ וְכָל עָרְלָא לֹא יִכּוֹל
 בַּה: מֵט תוֹרָה אַחַת יְהִיָּה לְאֹזְרָח וְלִגֵּר הִגֵּר בְּתוֹכְכֶם:

ית פֿלחנא הָדא בִּירְחא הָדיו: וּשְׁבַעַת יָמִים תֵּאכֵל
 מִצֵּת וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חֹג לַיהוָה: שְׁבַעַת יָמִים תֵּאכֵל
 מִצֵּת וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי חֹג לַיהוָה: שְׁבַעַת יוֹמִין תִּכּוּל
 פִּטְרֵא וּבִיומָא שְׁבִיעָא חָא קָדָם יי: וּמִצֹּת יֵאכֹל אֶת
 שְׁבַעַת הַיָּמִים וְלֹא־יֵרָאֵה לָךְ חֲמִין וְלֹא־יֵרָאֵה לָךְ שְׁאָר
 בְּכָל־גְּבֻלְךָ: מִצֹּת יֵאכֹל אֶת שְׁבַעַת הַיָּמִים וְלֹא־יֵרָאֵה לָךְ
 חֲמִין וְלֹא־יֵרָאֵה לָךְ שְׁאָר בְּכָל־גְּבֻלְךָ: פִּטְרֵא וְתֵאכֵל ית
 שְׁבַעַת יוֹמִין וְלֹא יתְחַזֵּי לָךְ חֲמִיעַ וְלֹא יתְחַזֵּי לָךְ חֲמִיר
 בְּכָל תְּחוּמָּךְ: ח וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בָּעֲבוּר
 זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם
 הַהוּא לֵאמֹר בָּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם:
 וְתִחַזֵּי לְבִנְךָ בְּיוֹמָא הַהוּא לְמִימַר בְּדִיל דִּין עֲבַד יי לִי
 בַּמִּפְקֵי מִמִּצְרָיִם: ט וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְלִזְכָּרוֹן בֵּין
 עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ בִּי בְּיַד חֻמָּה
 הוֹצֵאתְךָ יְהוָה מִמִּצְרָיִם: וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל־יָדְךָ וְלִזְכָּרוֹן
 בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְהוָה בְּפִיךָ בִּי בְּיַד חֻמָּה
 הוֹצֵאתְךָ יְהוָה מִמִּצְרָיִם: וַיְהִי לָךְ לֵאֵת עַל יָדְךָ וְלִזְכָּרְנָא
 בֵּין עֵינֶיךָ בְּדִיל תִּהְיֶה אוֹרֵיתָא דִּי בְּפוּמָךְ אַרִי בִידָא
 תִּקְיָא אַפְקָךְ יי מִמִּצְרָיִם: י וְשִׁמַּרְתָּ אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת
 לְמוֹעֵדָה מִיָּמִים יְמִימָה: וְשִׁמַּרְתָּ אֶת־הַחֻקָּה הַזֹּאת
 לְמוֹעֵדָה מִיָּמִים יְמִימָה: וְתִשָּׂר יֵת קִמָּא הָדא לְזִמְנָה מִזְמַן
 לְזִמָּן: פ יא וְהָיָה כִּי־יִבְאֵךְ יְהוָה אֶל־אַרְצְךָ הַכְּנַעֲנִי
 כְּאִשֶּׁר נִשְׁבַּע לָךְ וְלֹא־בִיתְךָ וְנִתְּנָה לָךְ: וְהָיָה כִּי־יִבְאֵךְ
 יְהוָה אֶל־אַרְצְךָ הַכְּנַעֲנִי כְּאִשֶּׁר נִשְׁבַּע לָךְ וְלֹא־בִיתְךָ וְנִתְּנָה
 לָךְ: וַיְהִי אַרִי יַעֲלֹף יי לְאַרְעָא דְכְּנַעֲנָא קָמָא דִּי קָיִים
 לָךְ וְלֹא־בִהֲתֵךְ וְיִתְּנָה לָךְ: יג וְהַעֲבַרְתָּ כָּל־פִּטְרֵירְחִם
 לַיהוָה וְכָל־פִּטְרֵא שֹׁגֵר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזֹּכְרִים
 לַיהוָה: וְהַעֲבַרְתָּ כָּל־פִּטְרֵירְחִם לַיהוָה וְכָל־פִּטְרֵא שֹׁגֵר
 בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזֹּכְרִים לַיהוָה: וְתַעֲבֹר כָּל פֶּתַח
 וּלְדָא קָדָם יי וְכָל פֶּתַח וְלֵד בְּעִירָא דִּי יְהִי לָךְ דְּכָרִין
 תִּקְדֵּשׁ קָדָם יי: יג וְכָל־פִּטְרֵא חֲמֹל תִּפְדֶּה בִּשְׁוֹ וְאִם־לֹא
 תִּפְדֶּה וְעֶרְפָּתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנְךָ תִּפְדֶּה: וְכָל־פִּטְרֵא
 חֲמֹל תִּפְדֶּה בִּשְׁוֹ וְאִם־לֹא תִּפְדֶּה וְעֶרְפָּתוֹ וְכָל בְּכוֹר אָדָם
 בְּבִנְךָ תִּפְדֶּה: וְכָל פֶּתַח (בּוֹכְרָא) דְּחִמְרָא תִּפְרוֹק

וַיְהִיג וַיְהִי הַיּוֹם כִּלְכֹּר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אֲדָם וְעַד-בְּכֹר
בְּהֵמָה עַל-יֶפֶן אָנִי וְכַח לַיהוָה כָּל-פֶּטֶר רֶחֶם הַזִּכְרִים
וְכִלְכֹּר בְּנֵי אֶפְרָיִם: וַהֲוָה אֲרִי אֶקְשִׁי פָרְעָה לְשַׁלְחֹתָנָא
וְקָטַל יִי כָל בּוֹקְרָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם מִבוֹקְרָא דְּאַנְשָׁא וְעַד
בוֹקְרָא דְּבָעִירָא עַל כֵּן אֲנָא דְּבַח קָדָם יִי כָל פֶּתַח וּלְדָא
דְּכָרִין וְכָל בּוֹקְרָא דְּבָנֵי אֶפְרוֹק: טו וַהֲוָה לְאוֹת עַל-יִדְכָּה
וּלְטוֹטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ בִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאֵנִי יְהוָה
מִמִּצְרַיִם: וַהֲוָה לְאוֹת עַל-יִדְכָּה וּלְטוֹטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ בִּי
בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאֵנִי יְהוָה מִמִּצְרַיִם: וַהֲוָה לְאוֹת עַל יָדְךָ
וּלְתַפְלִין בֵּין עֵינֶיךָ אֲרִי בְּחֹזֶק יָדָא אֶפְקָנָא יִי מִמִּצְרַיִם:
ס ס ס ק"ה פסוקים, ימנ"ה סימן.

בְּאֶמְרָא וְאִם לֹא תִפְרוֹק וְתִנְקַפָּה וְכָל בּוֹקְרָא דְּאַנְשָׁא
בְּכִנְיָה תִפְרוֹק:
מִפְטִיר יִי וַהֲוָה כִּי-יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךָ מָחָר לֵאמֹר מַה-זֹּאת
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאֵנִי יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדִּים: וַהֲוָה כִּי-יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךָ מָחָר לֵאמֹר מַה-זֹּאת
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאֵנִי יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדִּים: וַהֲוָה אֲרִי יִשְׁאַלְךָ בְּנֶךָ מָחָר לְמִימַר מָה דָּא
וְתִימַר לֵה בְּחֹזֶק יָדָא אֶפְקָנָא יִי מִמִּצְרַיִם מִבֵּית
עַבְדֹּתָא: טו וַהֲוָה כִּי-הִקְשָׁה פָרְעָה לְשַׁלְחָנָהּ וַיְהִיג
יְהוָה כִּלְכֹּר בְּאַרְץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר אֲדָם וְעַד-בְּכֹר
בְּהֵמָה עַל-יֶפֶן אָנִי וְכַח לַיהוָה כָּל-פֶּטֶר רֶחֶם הַזִּכְרִים
וְכִלְכֹּר בְּנֵי אֶפְרָיִם: וַהֲוָה כִּי-הִקְשָׁה פָרְעָה לְשַׁלְחָנָהּ

הפטרה לפרשת בא בירמיה פרק מו

מו י הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל-יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא לְבֹא נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לְחַבֹּת אֶת-אַרְץ
מִצְרַיִם: ב חֲגִידוֹ כְּמִצְרַיִם וְהַשְׁמִיעוּ כְּמִגְדֹּל וְהַשְׁמִיעוּ בְּנֶה וּבְתַחֲפֻנְחָם אִמְרוּ הַתִּינִיב וְהִכְן לָךְ
כִּי-אֵכֻלָּה חֶרֶב סְבִיבֶיךָ: ז מְדוּעַ נִסְתַּף אֲבִירֶיךָ לֹא עָמְדוּ בִּי יְהוָה הִדְפוּ: ח הִרְבָּה בּוֹשֵׁל גַּם-נָפַל
אִישׁ אֶל-רַעְיוֹ וַיֹּאמְרוּ קוּמָה | וְנִשְׁכַּח אֶל-עֵמָּנוּ וְאֶל-אַרְץ מוֹלַדְתָּנוּ מִפְּנֵי חֶרֶב הַיּוֹנָה: ט קְרָאוּ
שֵׁם פָּרְעָה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם שְׁאוֹן הַעֲבִיר הַמוֹעֵד: י חִי-אֲנִי נֹאם-הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ בִּי בְּתַבּוֹר
בְּהָרִים וּבְכַרְמֵל בָּיִם יְבוֹא: יא כָּלִי גֹזֵל עָשִׂי לָךְ יוֹשֶׁבֶת בְּתִמְצָרִים כִּינָף לְשִׁמָּה תִּהְיֶה וְנִצָּתָה
מֵאִין יוֹשֵׁב: יב עֲגִלָּה יִפְהַפֶּיָה מִצְרַיִם קֶרֶן מִצְפּוֹן בָּא בָּא: יג גַּם-שִׁכְרִיָּה בְּקִרְבָּהּ כְּעֲגִלִּי מִרְפָּק
כִּי-גַם-הִמָּה הִפְּנוּ נָסוּ יַחֲדָיו לֹא עָמְדוּ בִּי יוֹם אֶיּוֹם בָּא עֲלֵיהֶם עַת פִּקְדָתָם: יד קוֹלָהּ בְּנַחֲשׁ יִלְךְ
כִּי-בָחִיל יִלְכוּ וּבְקִרְדָּמוֹת בָּאוּ לָהּ בְּחֻטְבֵי עֵצִים: טו כָּרְתוּ יַעֲרֵה נֹאם-יְהוָה בִּי לֹא יִחָקֵר בִּי רַבּוֹ
מֵאַרְבֶּה וְאִין לָהֶם מִסְפָּר: יז הַכִּישָׁה בְּתִמְצָרִים נִתְּנָה בֵּין עַם-צִפּוֹן: יח אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פּוֹקֵד אֶל-אֱמּוֹן מִנָּא וְעַל-פָּרְעָה וְעַל-מִצְרַיִם וְעַל-אֱלֹהֵיהֶם וְעַל-מַלְכֵיהֶם וְעַל פָּרְעָה
וְעַל הַבְּטָחִים בּוֹ: יט וְנִתְּתִים בְּיַד מִבְּקָשִׁי נִפְשָׁם וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל וּבְיַד עַבְדּוֹ וְאַחֲרֵי-כֵן
תִּשְׁכֹּן כִּימֵי-קָדָם נֹאם-יְהוָה: כ וְאַתָּה אֶל-תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאַל-תַּחַת יִשְׂרָאֵל בִּי הִנְנִי מוֹשַׁעֲךָ
מִדְּחֹק וְאֶת-זִרְעֶךָ מֵאַרְץ שָׁבִים וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט וְשָׁאֲנָן וְאִין מִחֲרִיד: כא אַתָּה אֶל-תִּירָא עַבְדִּי
יַעֲקֹב נֹאם-יְהוָה בִּי אַתָּה אֲנִי כִי אֶעֱשֶׂה כָלָה בְּכָל-הַגּוֹיִם | אֲשֶׁר הִדְחַתִּיךָ שְׁמָהּ וְאַתָּה לֹא-אֶעֱשֶׂה
כָּלָה וְיִסְרְתִיךָ לְמִשְׁפָּט וְנִקָּה לֹא אֶנְקֹד:

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ה' בשבט	4:37	5:24	5:46	6:47	9:14	11:53	12:23	17:06.4	17:32
ש"ק, ו' בשבט	4:36	5:24	5:46	6:46	9:14	11:53	12:23	17:07.3	17:33
א', ז' בשבט	4:36	5:23	5:45	6:46	9:14	11:53	12:23	17:08.2	17:34
ב', ח' בשבט	4:36	5:23	5:45	6:45	9:14	11:54	12:24	17:09.2	17:35
ג', ט' בשבט	4:35	5:23	5:45	6:45	9:14	11:54	12:24	17:10.1	17:36
ד', י' בשבט	4:35	5:22	5:44	6:44	9:14	11:54	12:24	17:11.0	17:36
ה', י"א בשבט	4:35	5:22	5:44	6:44	9:13	11:54	12:24	17:11.9	17:37
ו', י"ב בשבט	4:34	5:21	5:43	6:43	9:13	11:54	12:24	17:12.9	17:38

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ה' בשבט ה'תשכ"ו – י"ב בשבט ה'תשכ"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ה' בשבט	הל' ממרים.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' מלכים ומלחמותיהם פרק ב.	מ"ע קעד. מל"ת שיב. שיג. שיד.
ש"ק	ו' בשבט	פרק ד-ו.	פרק ג.	מל"ת שיח. שיט. מ"ע רי. ריא.
א'	ז' בשבט	פרק ז. הל' אבל. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ד.	מל"ת קצה. מ"ע לז.
ב'	ח' בשבט	פרק ג-ה.	פרק ה.	מל"ת קסח.
ג'	ט' בשבט	פרק ו-ח.	פרק ו.	מל"ת קסז.
ד'	י' בשבט	פרק ט-יא.	פרק ז.	מל"ת קסו.
ה'	י"א בשבט	פרק יב-יד.	פרק ח.	מל"ת קסו.
ו'	י"ב בשבט	הל' מלכים ומלחמותיהם.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ט.	מ"ע קעג. מל"ת שסב. שסד. שסג. שסה.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
בא	16:30	17:44	16:45	17:46	16:34	17:44	16:48	17:47
בשלח	16:36	17:50	16:52	17:52	16:41	17:50	16:54	17:53

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"ה האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש

שישנו ושמחו בשמחה
 גמר משנה תורה

חגיגת סיום הרמב"ם

שלושת מחזורי הלימוד
 שלושה פרקים | פרק אחד | ספר המצוות

ההרשמה פתוחה
tickchak.co.il/96776

חמישה עשר בשבט
 יום שני | 19:00 בערב

מרכז
 כפר
 חב"ד

האנגר צעירי חב"ד

לרכישת
 כרטיסים:



אירוע סיום הרמב"ם מתקיים ביום היארצייט של
 הרב הגאון אברהם יצחק שלוסברג לעילוי נשמתו
 גל"ע ט"ו שבט תשע"ה